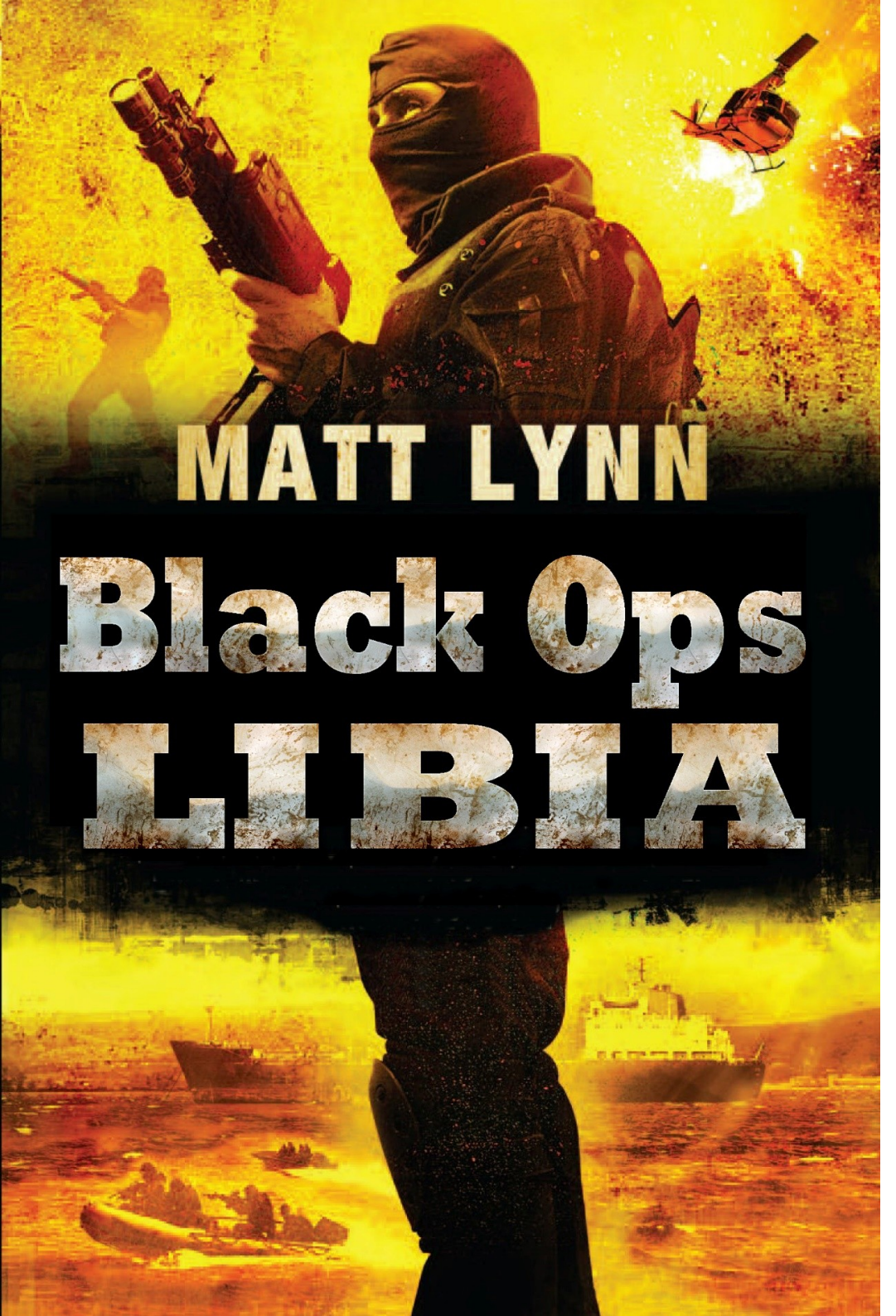
MATT LYNN
Black Ops
LIBIA

Matt Lynn

Black Ops LIBIA

versiunea în limba română

UNCRIS

CAPITOLUL 01

De fiecare dată când participa cu elicopterul la o luptă, Alex Marden se confrunta cu aceeași dilemă. Cu mănuși sau fără? Să te alegi cu mâinile rănite sau să riști să fii împușcat imediat ce ajungi la sol?

Mănușile îți vor proteja palmele la coborârea pe corzi din elicopter. Dar te vor împiedica să-ți folosești arma. Dacă erau destul de groase ca să împiedice jupuirea palmelor, îți vor împiedica și introducerea degetului prin garda trăgaciului carabinei SA-80, când trebuie să deschizi instantaneu focul atunci când atingi solul... dacă vrei să ai vreo șansă să supraviețuiești raidului.

Dar, asta însemna să fii soldat, se gândi, ridicând obosit din umeri.

O serie de alternative brutale. Durere intensă sau moarte instantanee. Dacă nu-ți place, schimbă-ți meseria.

Își scoase mănușile din bagajul aflat jos, și și le puse atent pe mâini. De cealaltă parte a compartimentului din *Black Hawk*, Jack Rogan și-a ridicat privirea, cu o urmă de zâmbet pe chipul brăzdat de vreme:

— Vouă, flăcăilor din SAS, vă place să vă îngrijiți? spuse, chicotind. Poate că vrei să te dai și cu vreo cremă pentru protecție solară, ca să te asiguri că nimic n-o să-ți afecteze pielea.

— Cred că ați fi triști cu toții dacă mâinile mi-ar sângera atât de tare, încât să nu pot trage precis cu arma, răspunse Alex.

Îl întâlnise pe Rogan abia acum, o oră, în sala de informare. Un fost Navy SEAL, care a fost mătrășit din unitatea sa pentru pileală și jocuri de noroc, era un soldat dur, legendar, dar indisciplinat și încăpățânat.

Un om pe cât de imprevizibil, pe atât de feroce.

La fel ca toți ceilalți din *Unitatea* 5. Brigada *Black Ops* după cum era cunoscută în cercurile militare. O forță NATO secretă, alcătuită doar din oameni proveniți din Forțele Speciale, fiecare având ceva de ascuns, care era desfășurată în cele mai disperate – și negabile – misiuni.

Erau oameni care-și dovediseră deja valoarea. Pentru ei, nici un risc nu era prea mare, nici o misiune prea periculoasă.

— Și nici nu ești de folos nimănui dacă ești deja mort, a ripostat Jack. Când au să înceapă împușcăturile, tu încă îți vei potrivi mănușile pe degete.

— În câte lupte ai fost nevoit să cobori în rapel? a mormăit Alex.

— În destule ca să știu cum să rămân în viață.

— Calm, băieți, a intervenit Lothar Kroos.

Un veteran masiv din *Kommando Spezialkrafte*, echivalentul german al SAS sau Navy SEAL, Lothar era cel mai în vârstă membru al echipei ce fusese convocată pentru această misiune. La aproape 40 de ani, era cu 10 ani mai în vârstă decât restul celor din elicopter, și se purta ca și cum asta îi conferea autoritate asupra celorlalți din echipă. Dar Alex începuse deja să-i nege germanului comanda asumată. Nu așa mergeau lucrurile în *Unitatea* 5. Toți aveau aceleași drepturi, chiar dacă era o egalitate a celor damnați.

— Avem parte de destulă luptă și fără să ne luăm unii de alții, i-a întrerupt Paul Layton.

Recrutat din SASR australian, Paul era mezinul cuartetului care intra azi în luptă. Un Aussie vesel și bronzat, cu un umor sec, era întotdeauna gata să aplaneze orice neînțelegere.

Jack a chicotit din nou.

— Porți mănuși când vrei să te protejezi, spuse, privind către Alex. Noi, restul, vom avea grijă de inamic, iar după ce încetează focul, vom veni la tine pentru o manichiură.

Alez l-a ignorat și s-a uitat prin portiera deschisă. Black Hawk zbura la joasă înălțime pe deasupra teritoriului libian. Decolase acum o oră de pe HMS *Stanley*, un portavion britanic staționat la câteva mile în largul coastei nord-africane. Se îndrepta direct către obiectiv. O instalație petrolieră aflată la 10 mile este de Murzurq, adânc în interiorul teritoriului. Un grup de luptători separatiști a preluat controlul sondelor, și țineau

ostatici șase ingineri europeni. Doi britanici, un olandez, un francez, un polonez și un italian. Misiunea lor era să-i elibereze. Preferabil vii.

— Impact în cinci minute, a anunțat pilotul.

Vorbele au fost transmise prin căștile purtate pe cap de fiecare om.

Alex continua să privească din elicopter.

— Cristoase, a mormăit abia respirând.

Din perimetrul complexului se ridicau fuioare groase de fum. Erau doar la două mile în fața lor. *Black Hawk* a zburat foarte jos, cât mai aproape de sol, pentru a evita detecția radar, deși, după atâtea luni de lupte, mai rămăseseră puține forțe aeriene libiene care să opună ceva rezistență. Informarea a fost destul de clară. Se zboară până ajung cât mai aproape de instalații, debarcare în interiorul complexului, doborârea rebelilor, și extragerea ostaticilor.

Un fleac, a reflectat Alex. *Pe hârtie*.

Dar nu se menționase că sondele au fost incendiate.

Nici că instalațiile ardeau peste tot.

— Impact în două minute, a anunțat din nou pilotul.

Alex și-a reverificat echipamentul. Era dotat cu o carabină de asalt britanică SA-80, cu cinci magazii cu muniție atașate la vesta de luptă. Un pistol *Browning Hi-Power*, standard pentru SAS. Două grenade. Un pumnal. O trusă medicală, și o sticlă de apă. Dar, fără plăcuțe de identificare (*dog tag*). Era o regulă a Unității 5 ca oamenii să nu participe niciodată la o luptă având asupra lor ceva ce i-ar putea identifica. Dacă erau capturați... erau pe cont propriu. Dacă mureau, vor avea un mormânt nemarcat.

S-a ridicat în picioare. Corzile de desant atârnau desfășurate deja în lateralele lui *Black Hawk*. Vuietul palelor rotorului era asurzitor, chiar dacă în urechi aveau căștile radio. Privi în jos. *Black Hawk* cobora cu repeziciune către altitudinea de 30 m de la care își vor lansa atacul, dar, ca să facă asta, zburau direct în norii de fum. O fracțiune de secundă, Alex nu a mai putut vedea nimic, nici chiar pământul de sub ei.

Doar întuneric.

— *Go*, go, a urlat pilotul. Nu pot zbura prin căcatul ăsta.

Dintr-un salt, Alex s-a prins țeapăn de coardă și a pășit prin portiera laterală. Era ca și cum se arunca direct în iad.

Puternicul rotor al lui *Black Hawk* absorbea direct asupra lor fumul de la incendiile dezlănțuite. Vălătucii se învolburau împrejurul lor, umplându-le plămânii, iar căldura degajată de petrolul ce ardea se simțea și prin uniformă și vesta de kevlar, făcându-l să transpire prin toți porii. Coarda era făcută din fire de oțel împletite și chiar și prin mănuși mâinile îl ardeau în timpul coborârii rapide către sol.

— Fuga, fuga, urla Jack.

Cu un bufnet, Alex a lovit pământul. Putea auzi răpăitul unei arme setată pe 'automat', dar datorită fumului și a zgomotului făcut de elicopterul de deasupra nu-și putea da seama de unde venea atacul. S-a ridicat și și-a scos mănușile de pe mâini, după care și-a pus SA-80 în poziție de tragere cu degetul pe trăgaci.

Dar nu putea să tragă. Nu era nici o țintă vizibilă. Doar un inamic aflat undeva, în fața lor, trăgând orbește asupra celor ce atacau.

Un glonț a spulberat o grămadă de praf.

La juma' de metru în stânga sa.

Aproape. Prea al dracu' de aproape.

Alex a început să alerge. Urma silueta neagră pe care abia o putea desluși la doar câțiva pași în fața sa. Jack. Lângă el, Paul și Lothar desantaseră și ei, și toți patru avansau drept prin întunecime. Deasupra lor se înălța înapoi către cer, iar pe măsură ce se îndepărta, palele rotorului nu mai absorbeau fumul către ele și vizibilitatea a început să se îmbunătățească.

O altă pereche de gloanțe a mușcat praful, de data aceasta doar la 30 cm depărtare. În timp ce-și rotea privirea împrejur, Alex a prins mișcarea unei siluete. Neagră, ecranată de fum, dar cu forma inconfundabilă a unui AK-47 în mână.

— Dreapta, dreapta, a strigat.

A căzut în genunchi, proptindu-și SA-80 în umăr. A tras o rafală scurtă, precisă. Fumul îi umplea plămânii, făcându-i respirația aproape imposibilă. Dar a ignorant durerea. Era unul dintre acele momente pe care le întâlneai în timpul luptei când numai calmul și încrederea marcau Victoria. A ochit și a apăsat pe trăgaci. Silueta s-a cutremurat când două gloanțe perfect trimise i-au perforat toracele, și arterele de sub coaste, apoi s-a prăbușit la pământ.

— După mine, a strigat Alex.

În complex se aflau 12 oameni, așa li se spusese. Unul doborât, mai rămâneau unsprezece. Alex nu putea vedea prea multe, fumul era încă dens, dar și-a dat seama că cel pe care tocmai îl doborâse avea pe unii care-l acopereau. Amicii săi trebuiau să se afle chiar în spatele lui. A aruncat o privire în urmă ca să se asigure că restul unității îi urma instrucțiunile, și imediat ce s-a asigurat că Paul, Lothar și Jack erau pe urmele sale, a început să alerge înainte. Ținea strâns în mâini carabina SA-80, trăgând glonț după glonț în fața sa. Era un foc sălbatic, necontrolat, dar știa că dacă lansau destule gloanțe, trebuiau să nimerească ceva.

Zece metri, apoi încă zece.

A sărit peste cadavrul omului pe care tocmai l-a împușcat, și a continuat să alerge. Acum era înconjurat de fum și putea vedea 5 oameni drept înaintea sa. A băgat o magazine plină în SA-80 și a tras în ei. Jack, Paul și Lothar s-au alăturat atacului, înaintând la unison. Trăgeau rafale după rafale, absolut letale. Gloanțele treceau prin soldați, ciopârțindu-i. Trei au căzut imediat la pământ. Altul a fost rănit, înainte ca Lothar să-l *termine* cu două focuri perfect ochite în tâmplă. Ultimul a fugit departe de iadul de proiectile lansate asupra lor.

Alex a tras de două ori, hotărât să plaseze ambele gloanțe în spinarea lui, dar i-a fost imposibil să ochească. SA-80 nu era o armă precisă, iar soldatul se afla deja la 500 m depărtare. La o asemenea depărtare ar fi avut nevoie de o carabină de lunetist. S-a oprit, trăgându-și sufletul și ca să analizeze situația.

Complexul petrolier se întindea pe câteva sute de metri pătrați, cu două sonde în centrul său și un grup de construcții care-i adăposteau pe inginerii și mecanicii de întreținere. Sondele incendiate degajau o căldură insuportabilă. În deşert erau deja 40^0C, iar flăcările ridicau temperatura aerului la 50^0. Alex habar nu avea unde erau ținuți ostaticii. Presupunea că în atelierul mecanic. Dar nu puteau ști exact decât după ce năvăleau înăuntru.

Asupra lor s-a tras o rafală de mitralieră.

— Culcat, culcat, a strigat Jack.

Alex s-a aruncat la pământ. Un jeep ieșea gonind din hangar, îndreptându-se către drumul prăfuit care ieșea din complex. În față erau doi oameni, și alți doi în spate. Unul fixase o mitralieră în spatele mașinii, iar cel de lângă el avea un AK-47

la piept. Amândoi executau foc de baraj, presărând cu gloanțe pământul din jurul lor.

În spate era un Land Rover, și dintr-o privire, Alex a priceput că ostaticii erau înghesuiți în spatele acestui vehicul. Doi oameni flancau convoiul pe motociclete, ambii cu carabinele de asalt fixate peste piept.

— Ăștia fug cu tot cu ostatici, a mârâit Paul.

— Ne luăm după ei, a răspuns strigând Jack.

Era deja în picioare și alerga. *Nebunu' dracului*, își zise Alex. Convoiul accelera cu o viteză terifiantă, ținând seama de drumul accidentat. Drumul era doar niște pământ bătătorit, plin de gropi. Dar șoferul jeepului continua să apese pedala de accelerație, deși viteza trecuse de 60 km/h.

Aveau nevoie de un mijloc de transport. Imediat.

În apropiere de construcția principal era un Renault Kangoo. O dubă ca aceea a oricărui instalator. Alex a smuls portiera. Cheia de contact nu era.

— Cristoase, a bombănit.

Frustrat, a dat cu pumnul în bord, dar Paul deschisese deja capacul și înnoda firele, făcând contactul direct. Când motorul s-a trezit la viață, Paul a închis portiere trântind-o și și-au început urmărirea. Alex a călcat accelerația la podea. Văzuse o grămadă de tipi conducând ca nebunii duba pe autostrada, dar habar nu avea cum reușeau să le aducă la asemenea viteze. Mașina avea accelerația unui melc. Motorul urla la schimbarea vitezelor, și, încet, viteza a început să urce peste 70 km/h.

— Vino paralel cu ei, a strigat Lothar.

Alex forța duba să treacă de 80. Începu să se apropie de cele două vehicule din fața sa. Împovărate cu greutatea muniției, a armelor și a pasagerilor, acestea nu prea aveau accelerația de la care te-ai fi așteptat de la o Toyota și o Land Rover. Cam șase sau șapte sute de metri, a apreciat Alex. Lothar lovea cu pumnalul în laterala mașinii. Deja tăiase căptușeala interioară din plastic, și acum făcea o mica gaură pătrată în tablă. Paul și Jack îi urmau exemplul. În mai puțin de un minut, au tăiat trei găuri.

— Ți-am spus să vii lângă ei, a strigat iar Lothar. Noi suntem gata.

Alex știa exact ce au de gând să facă.

Să vină la același nivel cu jeepul. Atunci deschid focul prin găurile făcute în dubă. Inamicii vor riposta, dar tabla mașinii va apăra membrii echipei ca un scut, în timp ce ei vor împroșca oponenții cu gloanțe. Cel puțin, așa era planul. Și era unul destul de bun. Era doar o singură problemă, se gândi Alex cu amărăciune. Șoferul își risca viața.

Privea drept înainte. Trei sute de metri. Din spatele convoiului se ridica un nor de praf ce-i optura vederea, dar chiar și așa își dădea seama că se apropiau. Mitraliorul a deschis focul cu o rafală de gloanțe. Alex a virat dreapta. Convoiul continua să ruleze pe mijlocul drumului. Ca să ajungă paralel cu ei, Alex trebuia să fie la cel puțin 5 m off-road. Kangoo a derapat ridicând nori de praf când roțile au ajuns pe nisip. Dar Alex nu era îngrijorat. Dimpotrivă, cu cât era mai mult praf, cu atât era el mai greu de văzut. Și de împușcat.

Două sute de metri… o sută…

Se apropia tot mai mult.

— Ce dracu, dă-i blană, amice, a zbierat Paul. Nu-ți bate capu’ cu amenda pentru viteză.

Alex a rânjit și a apăsat pedala de accelerație, dar dubița mergea deja cu aproape 100, și deşi vitezometrul era marcat până la 120, asta era doar pentru reclamă. În aceste condiții nu era posibil. Dubița sălta peste terenul accidentat, smucind volanul, iar de câteva ori Alex și-a dat seama că erau să se răstoarne pentru că au trecut peste niște bolovani. Dar continua să forțeze.

50 m. Acum putea vedea bine. O altă rafală de mitralieră. Câteva gloanțe au lovit caroseria, iar unul a trecut prin parbriz. Alex s-a pitit. L-a ratat cu doar câțiva centimetri, dar a fost aproape. Unul dintre motocicliști s-a desprins de convoi și venea direct către ei. Omul avea mâna stângă pe ghidon, iar în dreapta pistolul mitralieră. Un Uzi, l-a recunoscut Alex, dar nu era foarte sigur de la această distanță. A strâns tare volanul, rotindu-l direct către motocicletă, dar omul nu s-a eschivat, doar a ridicat pistolul și a lansat încă o rafală asupra inamicilor săi. Parbrizul a fost spulberat într-o mie de cioburi, direct în fața lui Alex. S-a aplecat în spatele tabloului de bord, cu o mână pe volan și piciorul pe accelerație, dar nu mai putea vedea încotro merge. Fața îi era crestată de cioburi dar gloanțele l-au ratat.

Deodată, a auzit un sunet de lovire, scrâșnet de cauciuc pe metal și urletul omului care murea zdrobit.

Motocicleta s-a ciocnit cu dubița.

Kangoo a sărit prin aer, iar un pneu a explodat lovind pământul atât de brutal, încât i-a scuturat rău pe oamenii dinăuntru.

— Isuse! Băi, omule, nu ți-a explicat nimeni cum să treci peste un tip? a bombănit Paul. Ține volanul drept…

Alex l-a ignorant. Dubița derapa ieșită de sub control și se putea răsturna în orice clipă. A înșfăcat țeapăn volanul cu ambele mâini, și a călcat repetat pe frână. Trebuia să recâștige rapid controlul. Convoiul se afla la doar câțiva metri în față, și chiar dacă norul de praf acoperea totul, putea vedea destul de clar oamenii din mașini. A redresat Renaultul, și a virat din nou spre dreapta. Au trecut pe lângă *Land rover* și s-au aliniat cu jeepul.

— O secundă, a strigat Alex.

S-a uitat în stânga, chiar la timp ca să vadă jeepul imediat lângă el.

— Foc! a strigat și s-a pitit din nou.

În spatele său, Lothar, Jack și Paul au deschis focul cu carabinele de asalt. Un baraj de gloanțe au lovit vehiculul. Dubița a rămas în urmă când soldații au ripostat, dar tabla caroseriei era suficient de tare, și după puțin timp și-au terminat acțiunea ucigașă.

— Calm, băieți, a șuierat Lothar.

Focul a încetat. Alex s-a ridicat la loc în scaun, călcând frâna pentru a opri lin vehiculul. Acesta a derapat, dar a încetinit până s-a oprit. Și-a luat Browningul în mâna dreaptă și a deschis ușor portiere. Jeepul era ieșit de pe drum și zăcea răsturnat pe o parte. Pe pământ erau două cadavre, iar alte trei înăuntru. Dubița o încasase zdravăn. Ferestrele erau spulberate, toate cauciucurile sparte, iar caroseria lateral era făcută franjuri. Apa și uleiul se scurgeau din motorul avariat. Dar vehiculul rezistase atacului. *N-am să mai fac niciodată mișto de un Renault*, își spuse Alex. *Poate chiar am să-mi cumpăr un Twingo*.

— Ok, băieți, zise, deschizând portiere din spate.

Jack, Lothar și Paul au ieșit afară, cu armele în mâini, gata să tragă, dar lupta era terminate. În depărtare, motocicleta rămasă gonea spre orizont.

Așa fac libienii, a reflectat Alex. *Nu luptă până la ultimul om*.

La 20 m în spate, șoferul Land roverului se târa afară din mașină. Veni către ei cu mâinile ridicate. Paul l-a percheziționat, i-a luat cuțitul și pistolul, și i-a legat mâinile cu o cătușă din plastic ca să se asigure că nu le va face vreo problem.

Alex a început să scoată ostaticii din Land Rover. Își ridică privirea. *Black Hawk* se rotea deasupra, pregătindu-se pentru aterizare la câțiva metri depărtare.

— Mergem acasă, flăcăi, spuse, scuturând mâna unuia dintre mecanicii britanici. Și cred că toți vom fi al dracului de bucuroși să nu mai revedem vreodată Libia.

CAPITOLUL 02

— O treabă excelentă, bine făcută.

Helen Greenway a spus vorbele tăios, cu o jumătate de zâmbet pe buze, dar fără nici o urmă de căldură sau emoție. Era o femeie rece, probabil cea mai rece din câte am întâlnit, reflecta Alex la fiecare informare – sau raport – făcut de ea. pe de altă parte, conducerea *Unității* 5 era destul ca să transforme pe oricine, bărbat sau femeie, în gheață. Recrutai oameni a căror viață era efectiv „terminată”, și îi trimiteai în misiuni în care moartea era nu numai metaforică, ci și reală. Genul de muncă care-și lasă amprenta asupra omului. Poate că acasă, cu soțul și copii – dacă-i avea – era OK. Aici, la birou, făcea ca prin comparație, un robot japonez din fabrică să arate uman.

— Poate că am putea avea niște zile de R&R p-aici, prin Mediterana..., a sugerat jack.

— Doar să ne duceți la Ibiza și să ne dați câteva sute de euro pentru cheltuială în baruri, a plusat Paul.

Alex zâmbea. Toți patru erau *băgați în priză*, iar glumițele erau un mod de a mai slăbi tensiunea. Reveniseră pe HMS *Stanley* acum 20 minute. Ostaticii au fost duși jos, la infirmerie, pentru a fi consultați, dar în timpul cât a stat cu ei pe puntea de zbor, Alex știa că sunt OK. Erau petroliști duri, obișnuiți să muncească în unele dintre cele mai periculoase medii din lume, și deși în ultimile zile au mâncat mai puțin decât de obicei, nu au fost tratați cu brutalitate. Alex avea câteva tăieturi pe față, dar le-a curățat singur în elicopter. O cafea, o masă, o noapte de somn și Unitatea va fi ca și nouă.

— Aș vrea să vă pot oferi ceva timp liber, spuse Greenway. Paul și Lothar pot rămâne aici, dar Alex și Jack se vor întoarce acolo.

— Pe dracu, a mârâit Jack.

Alex i-a aruncat o privire americanului. Acesta abia se alăturase *Unității* 5, în timp ce Alex făcea parte din ea de un an. Poate că încă nu i-a spus nimeni regulile. Nu comentezi ordinele,

indiferent cât de stupide sunt. Și nu refuzi o misiune, indiferent cât de periculoasă. Era simplu. Înfruntă-i, și te vor arunca înapoi în gaura de iad unde te-au găsit.

— Vreau să spun că avem…, a continuat.

— V-am dat fiecăruia dintre voi o a doua șansă, spuse Greenway – tonul era glacial. Ceea ce înseamnă…

— …că ne vom întoarce acolo, a întrerupt-o Alex. Care-i misiunea?

— Informare peste 30 minute. Mâncați ceva.

Masa a fost simplă, dar sățioasă. Alex se simțea secătuit de lupta la care tocmai luase parte, dar știa că trebuie să bage în fizic niște calorii. În cantină a fost delimitat un compartiment privat – cei din *Unitatea* 5 nu trebuiau să se amestece cu marinarii obișnuiți – și tăvile le-au fost bine umplute cu pui fripți și paste, pe care le-au făcut să alunece pe gât cu o cană mare de suc de portocale. Nu a fost cea mai grozavă haleală de care a avut parte Alex. Dar erau o grămadă de proteine în ea, care-i vor ajunge pentru următoarele 24 de ore. Indiferent de ce vor trebui să facă.

— Cum dracu au reușit să te aducă în *Unitatea* asta? a întrebat Jack, băgând o bucată mare de carne în gură.

Alex a ezitat înainte de a-i răspunde. Nu era prea sigur dacă să i se destăinuiască lui Jack. Nu știa dacă-l place, sau dacă măcar are încredere în el.

— În mod obișnuit…

— Nu e nimic obișnuit în *Unitate*, asta-i al dracului de sigur.

— Afganistan, a spus Alex. A fost o luptă în Helmland. Doi copii au fost surprinși de schimbul de focuri. N-a fost vina mea, dar eu am încasat-o. Am primit doi ani într-o închisoare militară. Tipii ăștia au aranjat să fiu scos din ea și mi-au spus că dacă îmi termin sentința în Unitate, dosarul meu va fi „curat”. Voi primi un Raport onorabil, în loc să fiu dat afară din armată (*dishonourable discharge*).

Făcu o pauză. Nu conta de câte ori a spus această întâmplare, sau cât a simplificat-o, amărăciunea nu dispărea niciodată.

— Și tu?

— Dezertare, spuse Jack.

— Isuse, de ce dracu ai face așa ceva?

— E o poveste lungă. Am să ți-o spun cândva.

Înainte ca Alex să mai poată spune ceva, au fost chemați amândoi în compartimentul de informare. Lui Greenway i s-a alăturat maiorul Tim Harford. Șeful Informațiilor din *Unitatea* 5. Un tip suplu, înalt și blond, cu o manieră mai moderată decât a lui Greenway. Genul care glumește cu tine și-ți oferă o bere în afara serviciului. Dar și mai puțin de încredere, a apreciat Alex. Așa erau întotdeauna tipii de la Informații. Își petreceau prea mult din viață înșelând oamenii care nu știau să se oprească la timp.

— Colonelul Zayed este gata să *cadă*, spuse Harford.

Arătă către o hartă a Libiei pe un ecran din spatele său. Arăta Tripoli și avansarea alianței rebelilor, sprijinită de NATO.

— Linia frontului se apropie tot mai mult de Tripoli, iar rebelii se pregătesc pentru asaltul final. Evident, ne-ar face mare plăcere să-l vedem dat jos pe bastardul acela dement. Dar e o problemă. În complexul prezidențial există documente care – din motive de siguranță națională – nu trebuie nicicând să vadă lumina zilei. Documente care detaliază câteva acorduri vechi dintre regimul Zayed și guvernele britanic și american.

Harford a tușit și a luat o înghițitură de apă. Alex mai observase și altădată acest tic. Acesta nu era un om nervos. Nimeni n-ar putea să lucreze la Informații pentru *Unitatea* 5 fără să aibă nervi de oțel. Făcea gestul pentru că se simțea stânjenit de pericolul în care îi trimitea pe oamenii care se aflau și sub comanda sa. *Așa și trebuia să se simtă*, se gândi Alex.

— Prin niște intermediari de încredere din cercul apropiat Președintelui, l-am contactat, și am stabilit un acord, spuse Harford. Știe că nu va mai putea rezista prea mult. Ultima dintre unitățile sale militare de încredere începe să se destrame. E doar o problemă de timp până ce va fi înfrânt, iar rebelii îl vor pune la zid și-l vor împușca. Dacă o vor face, vor intra în posesia acelor documente și le vor prezenta întregii lumi. Și dacă se întâmplă asta, ambele guverne – britanic și american – vor cădea.

Greenway a preluat cuvântul.

— Am fost de acord să vă trimitem și să-l ajutați să fugă în Zimbabwe, unde va primi azil politic. Misiunea voastră este să vă duceți acolo și să-l ajutați să scape.

— În ultimele 6 luni i-am bombardat cu întreg iadul, spuse Alex. Dacă nu am vrut să-l vedem înfrânt, de ce mama dracu' am făcut-o?

— Așa e politica și războiul. Nimic, niciodată nu e simplu și clar.

— Dar, Isuse, omule, noi am încercat să-l ucidem..., a intervenit Jack.

— Și încă o mai facem, a izbucnit Harford.

Greenway și-a privit colegul. Alex n-a văzut-o niciodată ieșindu-și din fire, dar acum părea gata să o facă.

— I-am spus liderului libian că-l scoatem de acolo, dar adevărul este că nu-i putem permite colonelului să-și petreacă anii de pensie jucând golf la Harare. E prea periculos și știe prea multe. I-am spus că voi sunteți trimiși ca să-l ajutați să scape, pentru așa veți avea acces în Complex. Adevărata voastră misiune este să recuperați acel document, iar apoi să-l asasinați.

— Să-l..., începu Alex.

— Așa este, l-a întrerupt Harford în mijlocul frazei. Să-l eliminați pe Colonel.

.

CAPITOLUL 03

Informarea dura deja de o oră. Harford și Greenway au prezentat topografia complexului prezidențial și forțele care se mai aflau sub comanda lui Zayed. Două unități de elită din Garda Revoluționară încă loiale Președintelui țineau la distanță rebelii, în periferia orașului, dar complexul în sine era apărat de un grup de 50 mercenari zimbabweani fanatici conduși de maiorul Regis Maruma. Erau soldați duri, bine plătiți, iar dacă complexul era cucerit, cu toții ar fi fost executați în mod sălbatic de către rebeli... doar dacă nu ar fi reușit să fugă înainte. Erau oameni disperați, puși cu spatele la zid, se gândea Alex. Iar acest fapt îi făceau o forță formidabilă.

— Odată intrați, sunteți pe cont propriu, spunea Harford. Dar veți intra ca prieteni, așa că nu va trebui să luptați deloc. Asigurați-vă că Colonelul are documentele cu el, apoi aduceți-l direct aici.

Alex se uită la ofițerul de Informații. N-avea nici un rost să sublinieze riscurile. Nu intrau în calculele sale. Cineva foarte sus-pus a hotărât să-l termine pe Colonel, iar el era doar instrumentul ales. Nimeni nu-și făcea griji în legătură cu șansele lui de supraviețuire, precum un soldat care nu se gândea la soarta gloanțelor din arma sa.

— Cum intrăm? a întrebat tăios.

— Ne putem desanta din elicopter, spuse Jack, privindu-l pe Alex. Tipul ăsta poate chiar să-și pună mănușile.

— Prea periculos, a constatat Greenway. Rebelii controlează cea mai mare parte a teritoriului dintre coastă și complexul prezidențial. Au o grămadă de rachete antiaeriene, și trag în orice chestie suspectă de pe cer.

— Spuneți-le că e un elicopter NATO. Se zice că suntem de aceeași parte.

Harford a negat dând din cap.

— Nu trebuie să existe nici o suspiciune că îl ajutăm pe Colonel să fugă din țară. Este o operațiune neoficială, sută-la-sută negabilă...

— Atunci, cum am mai spus, cum dracu intrăm și ieșim din țară? a răbufnit Jack pe un ton aproape furios. Mergând pe jos…

— Vă ajut eu? spuse o femeie care tocmai a intrat în încăpere.

Alex s-a întors. Ea avea cam 30 de ani, suplă, cu păr scurt, brunetă. Atrăgătoare, chiar și în lumina slabă din sala de informare.

— Am făcut-o de multe ori.

A înaintat hotărâtă către centrul încăperii. Afară se auzea zumzăitul monoton al motoarelor navei, și loviturile regulate ale valurilor în coca navei.

— Dânsa este Zena Rubenstein, o prezentă Harford. Se va ocupa de introducerea și scoaterea voastră din Libia.

Alex a observat că nimeni nu a spus cine era ea, sau de unde venea. Nici nu trebuia. O femeie care se alătura unei misiuni a Unității 5 nu putea veni decât dintr-un singur loc. Mossad. Brutalul și eficientul serviciu secret israelian.

— Mossadul are o rută stabilită în Libia, a început Zena, privind printre cei doi oameni. De-a lungul anilor, Libia a fost una dintre sursele majore de arme și echipament pentru teroriștii palestinieni, iar noi am avut întotdeauna agenți care trebuiau introduși sau extrași din țară. Noaptea luam o șalupă. În larg, ne întâlneam cu o ambarcațiune libiană de pescuit. Agenții treceau pe aceasta și așa intrau în țară.

— Nava de pescuit vă va duce într-un sat de pe țărm pe care rebelii nu l-au preluat încă, spuse Greenway. Rubenstein vă va aștepta acolo. Am programat un RV cu vasul de pescuit timp de 48 de ore. Aduceți-l pe Colonel cu voi.

— Adică îl aducem aici? a întrebat Alex. Sau îl asasinăm pe vas?

— Scăpați de el pe mare. Nu mă interesează cum o faceți. Doar fa ceți-o.

O execuție. Colonelul o merita, fără nici o îndoială. Dar chiar și așa. Semnase ca să-și apere țara, nu ca să fie un călău oficial.

— Acum e ora zece, a precizat Harford, verificându-și ceasul. Aveți o oră ca să vă pregătiți.

O urmă de zâmbet i-a apărut pe buze.

— Și multă baftă.

CAPITOLUL 04

Alex privea direct în furtună, dar prin întunericul nopții și valurile mari era imposibil să vadă prea multe. Întotdeauna a considerat Mediterana ca fiind o mare liniștită, pe care se naviga ușor, înconjurată de stațiuni de relaxare, unde omul putea sta alungit în șezlong cu o bere în mână, holbându-se la fetele în bikini care bântuiau pe acolo. Dar, ca orice întindere de apă, avea și o latură violentă, care tocmai se dezlănțuia în această noapte. Au navigat o oră într-o barcă neinscripționată din Royal Navy, nu cu mult mai mare decât una de salvare. Zena a preluat cârma, manevrând barca cu o mână expertă, chiar dacă furtuna se intensifica și răsucea barca la fel ca pluta pe un fir de undiță. Alex și Jack erau ghemuiți la pupa, cu o bucată de prelată trasă peste capete ca să se apere de spuma valurilor și de ploaie, dar era imposibil să se mențină uscați.

— N-am mai luptat niciodată alături de o femeie, spuse Jack. Și nu văd de ce aș face-o acum.

— Credeam că în Armata americană sunt acum o grămadă de femei.

— Nu și în SEAL. Nu cât am fost eu acolo, și sper că niciodată.

Alex l-a ignorat. Nici în SAS nu era nici o femeie, deși erau câteva în unitățile anexe. Dar Zena părea a fi o luptătoare capabilă. A preluat comanda ambarcațiunii cu mână fermă, și nu a șovăit sub atacurile furtunii. El analiza pe oricine prin prisma rezultatelor obținute în activitate. Bărbat sau femeie, nu conta.

La ora trei dimineața s-au transferat pe vasul de pescuit. Datorită furtunii erau cu o jumătate de oră în urma programului, dar nava de pescuit i-a așteptat. Zena i-a condus la bord. Mai lucrase cu omul și mai înainte, și s-au salutat unul pe altul cu câteva pupături pe obraji. Alex s-a echilibrat, apoi a sărit peste parapet, pe punte. Pescarul se afla deja în larg de o jumătate de noapte, și-și umpluse vasul cu prada pescuită. Mai mult sardine. Orice altceva ar fi creat suspiciuni. Pentru transportarea lor în țară era plătit cu mult mai bine, se gândi Alex. Dar o navă de

pescuit care se reîntorcea la țărm fără pradă, ar fi însemnat să se pună unele întrebări. Și cu toții voiau să evite acest lucru.

— Cât mai e, a întrebat Alex, cu ochii la Zena.

— O oră.

Furtuna continua să agite marea, iar vasul era scuturat cu violență. Jack dădea la boboci peste bord, iar Alex își simțea stomacul greu. Dar Zena rămânea calmă și concentrată, cercetând marea din fața lor în căutare de inamici. Dar nimeni nu s-a aventurat să iasă pe o asemenea vreme , decât dacă a fost nevoit să o facă. Abia trecuse de ora 0400 când au ajuns la relativul adăpost din port.

O duzină de pescari își descărcau captura, în timp ce primele raze ale zorilor se făceau văzute peste apele portului, inundând micul sat cu lumina dimineții. Erau doar vreo 30-40 de case, grupate în jurul unui mic golf, sub o pantă abruptă ce se ridica în partea stâncoasă. Dincolo de golf, era piațeta satului, dominată de o statuie a Colonelului pe care trebuiau să-l ucidă. După spusele Zenei, o mașină Toyota Land Cruiser trebuia să-i aștepte chiar lângă această piață, și o puteau folosi ca să ajungă la complexul prezidențial.

— Ce-i cu tipii de acolo? a întrebat Jack.

Sărise peste bord, pe chei, și arăta către partea stângă a piațetei, la 100 m în fața lor. Alex îi privea și el. Cinci oameni, într-o camionetă Ford pick-up. Era și o mitralieră montată în spate, iar fiecare om avea în mâini câte un AK-47. Purtau jeanși și tricouri, dar asta nu însemna că n-ar putea fi militari. Rebelii nu purtau uniforme, și-a reamintit Alex. Ei erau o forță revoluționară formată din fermieri, muncitori și studenți, și luptau în aceleași haine cu care se înrolaseră.

— Mi se pare că ne vor face probleme, a mârâit Jack.

Zena i-a privit neliniștită, apoi a schimbat câteva cuvinte cu pescarul. O discuție agitată în arabă. Chipul ei a devenit tot mai neliniștit.

— Azi noapte, satul a căzut în mâinile rebelilor, spuse pe un ton scăzut. Încercați să păreți a fi localnici și mergeți direct către piață. Mașina noastră e în cealaltă parte. Nu trebuie să provocăm nici o problemă, dacă o putem evita.

Jack păru gata să explodeze, dar Alex l-a luat de braț.

— Șezi blând. Facem cum spune doamna.

Alex era echipat în jeanși și tricou. În portul de umăr, ascuns sub tricou, avea un Browning Hi-Power, și un pumnal pus în laterala ghetei. În rucksack avea și o SA-80 cu magazii de rezervă și 200 cartușe. În tălpile ghetelor avea pitite 4 monede de aur, care valorau fiecare 1.000 dolari: cei din *Unitatea* 5 duceau întotdeauna ceva aur în misiune, care adesea s-a dovedit a fi mai util decât orice armă. Dar acesta era tot echipamentul pe care-l ducea. Doar cel de bază. Cică veneau aici ca să-l ajute pe Colonel să scape. dacă ar fi fost înarmați până în dinți, ar fi stârnit suspiciuni.

— Îi putem doborî de aici, a șuierat Jack.

Alex se uită drept înainte. Jack avea dreptate. Acolo erau cinci oameni, iar ei erau doar trei, dar rebelii erau amatori și erau luați prin surprindere. Dacă trăgeau de aici, aveau toate șansele să-i doboare pe toți cinci înainte ca aceștia să priceapă măcar ce li se întâmplă.

— În jurul satului sunt staționați cel puțin 100 de soldați rebeli, spuse Zena. Dacă începem să tragem, vor năvăli asupra noastră.

— Și-o săi *curățăm* și pe ei, s-a repezit Jack.

Iar temperamentul acesta, se gândi Alex. Omul nu se putea controla.

— Să mergem, spuse, uitându-se la Jack.

Începu să înainteze înainte ca Jack să poată replica. Pe cap avea un *shemag* care acoperea chipul aproape în întregime, iar gluga bluzei îi era înfășurată pe gât. Rucksackul era atârnat pe umărul drept. Chiar și așa, nu prea aveau șanse să fie confundați cu localnicii. Pescarii erau toți tuciurii, cu pielea tăbăcită de vreme și de anii petrecuți pe mare, cu părul negru năclăit de sare, și ochii căprui înfundați de strălucirea soarelui. *N-avem nici o șansă să fim confundați cu ei*, se gândi Alex.

— A doua străduță care iese din piață, spuse Zena, cu ton scăzut. Acolo e mașina noastră.

Acum, Alex pășea prin mijlocul pieței, cu Jack alături și Zena imedit în urmă. Îl vedea pe unul dintre soldați privind suspicios către el, apoi au bombănit ceva în arabă. Învățase câteva cuvinte în al doilea război din Irak, dar accentul local era impenetrabil, și n-a putut pricepe nimic din ce spuneau. Dar, uneori nu aveai nevoie de translator. Puteai înțelege exact ce spuneau, doar după privirea din ochii lor.

Cine dracu sunt ăștia? Ce pizda mă-sii fac pe-aici?

Alex a grăbit pasul. Vedea Toyota aflată chiar după colț.

Douăzeci de metri. Toyota era un vehicul mare, negru, cu ferestre întunecate. Făcută din bucăți, părea să aibă făcuți o grămadă de kilometri, mulți prin teren accidentat, dar asta era perfect pentru ei. Land Cruiserul era unul dintre cele mai solide vehicule din lume. Se putea spune că începe să-și facă treaba abia când avea 100.000 mile la bord.

— Stop, a strigat o voce.

Accentul englez era aspru, dar comanda era mai mult decât clară. Unul dintre soldați s-a dat jos din jeep, și înainta către ei cu AK-47 întins în fața sa.

— Fugiți, a izbucnit Zena. Vă acopăr eu.

Alex nu a ezitat. A sprintat, străbătând distanța rămasă până la Toyota în doar câteva secunde.

În urma s-a auzit o rafală. Gloanțele au șuierat prin aer, iar oamenii au țipat. Cheia era în contact. A pornit motorul, și a verificat dacă Jack s-a urcat lângă el pe când băga direct în viteza a doua. Apoi a băgat în marșarier, intrând cu spatele în piață. Analiza situația prin oglinda retrovizoare. Zena se adăpostise în spatele statuii. Scosese pistolul mitralieră Uzi ascuns sub bluză și, cu o rafală, l-a ucis pe soldatul care venise spre ei, iar pe altul l-a doborât rănit, la pământ. Dar cei trei rămași s-au lăsat în jos, în jeep, și trăgeau asupra statuii. Pentru Zena era imposibil să riposteze. Și era doar o chestiune de timp înainte ca să fie lovită.

Jack monta deja SA-80 scoasă din rucksack, și a băgat magazia în locaș. Când Alex a virat Toyota cu 180^0, a dezlănțuit o rafală precisă asupra jeepului. Doi soldați rebeli au fost *neutralizați*.

A mai rămas unul. Cu acel bravado nesăbuit pe care Alex îl văzuse deseori la soldații amatori, acesta s-a ridicat deodată, cu arma la ochi. *Asta nu e deloc profesional, amice*, se gândi Alex, în timp ce și-a scos Browningul din portul de la umăr și i-a băgat un glonț drept în piept. S-a prăbușit la pământ, dar Alex i-a mai tras unul în gât, ca să se asigure.

Zena alerga către Toyota. Jack i-a deschis larg portiera, iar Alex călca deja accelerația la podea. Mașina a derapat pe suprafața prăfuită a drumului, accelerând rapid în afara satului, către șoseaua care ducea la Tripoli.

A aruncat o privire în retrovizor.

Zena ședea în spate cu Uzi pus la loc în portul de umăr. Pe chipul ei nu se vedea nici o urmă de transpirație. De-a lungul timpului, Alex a luptat alături de o grămadă de soldați. Dar nu mai văzuse pe nimeni atât de calm sub focul inamic. Nu conta sub ce drapel lupta. Nici dacă era bărbat sau femeie. Era un soldat la fel de bun ca oricare dintre ei. Poate și mai bun.

— Credeam că rămâi în sat ca să ne asiguri ieșirea de aici, spuse Jack, dând din cap către ea.

— Cristoase, omule, nu o putem lăsa aici.

— Ordinele sunt ordine.

— Nu și pentru tine. Cel puțin, așa am auzit.

Jack a rămas tăcut.

— Mă puteți lăsa aici, spuse Zena, arătând către șoseaua cu două benzi din fața lor, către Tripoli.

— Vii cu noi. Punct, a hotărât Alex.

CAPITOLUL 5

Patru gărzi înarmate păzeau intrarea în complexul prezidențial. Alex a călcat frâna, încetinind vehiculul la 10 mph.

Mercenari din Zimbabwe, i-a recunoscut. Toți patru erau niște tipi negri, solizi, cu uniforme kaki, imaculate, și berete roșii, perfect înclinate pe cap. *Își merită solda*. *Nu trebuie să intrăm într-o confruntare cu ăștia. Nu, dacă o putem evita*.

— *Unitatea* 5, s-a prezentat Jack scurt, când s-au apropiat de santinelă. Maiorul Regis Maruma ne așteaptă.

Menționarea numelui l-a făcut pe gardian să tresară. Nu părea a fi genul de om care să se sperie prea ușor. Dar era clar că se teme de ofițerul său comandant. *Ce fel de ticălos o fi*, se întrebă Alex?

— Pe aici.

Ușile s-au deschis, iar Alex a dus Toyota înăuntru. Complexul se afla la periferia Tripoli, la 3 mile depărtare de țărm, construit după cele mai ridicate standarde cu banii obținuți din vânzarea petrolului, care curgeau în țară și-i susțineau pe stăpânitori – nu și poporul. Zidul înconjurător avea 4 m înălțime și cel puțin 1,4 m grosime, făcut din beton armat cu oțel. Ar fi fost nevoie ca un tanc să șarjeze în plină viteză ca să-și poată deschide drum prin el. Pe perimetru, la fiecare 50 m erau turele, fiecare prevăzută cu câte o mitralieră. Înăuntru, în stânga, se afla o cazarmă, un platou care forma centrul complexului, un set de clădiri administrative, iar departe în dreapta, o vilă luxoasă în care locuia Colonelul cu familia sa.

Ales a oprit Toyota chiar lângă platoul central. Un om venea direct către ei. Avea o beretă roșie pusă înclinat pe cap, iar sub brațul drept un baston de lemn. Înalt de peste 1,80 m și cel puțin 115 kg, dar agil, a fost imediat recunoscut după fotografiile de la informarea de pe navă. Comandantul zimbabwean. Regis Maruma.

Alex a coborât din Toyota.

— Tu ești englezul? a întrebat Maruma.

Alex a făcut un pas înainte și i-a întins mâna.

— Alex Marden.

Apoi a arătat în spate:

— Și Jack Rogan.

A ezitat înainte de a o prezenta pe Zena. *Unitatea* 5 a negociat cu Colonelul ca doar doi oameni să-l scoată și să-i aranjeze fuga în Zimbabwe. Nu s-a spus nimic despre o femeie. Și încă o israeliană. Dacă ei își dădeau seama că este de la Mossad, o executau pe loc. Asta era sigur.

— Iar aceasta este Zena Rubinstein.

— Mi s-a spus doar de doi bărbați, preciză Maruma.

Cu bastonul ținut strâns în mână, a arătat-o pe Zena.

— Nimeni nu a spus nimic despre o femeie.

— Sunt de la Serviciul Militar de Informații, spuse Zena, înaintând. Noi am calculat că pentru această operațiune va fi nevoie de mai multe resurse.

Maruma o privi disprețuitor.

— Ar fi trebuit să ni se spună.

— Păi, acum e aici, a intervenit sec Jack.

Alex i-a tăiat-o scurt.

— Scuze. Situația se schimbă cu repeziciune. Trebuie să modificăm planul de evacuare. Nu este timp de pierdut.

Maruma dădu din cap gânditor. Încă o mai privea pe Zena, și – după expresia de pe chipul său – nu era convins de povestea lor. Dar, indiferent dacă îi credea sau nu, nu el era cel ce trebuia să ia o hotărâre.

— Duceți-ne la Colonel, a insistat Alex.

— Desigur.

Au început să traverseze platoul, În centrul acestuia fusese adus un om. Un arab, de vreo 20 de ani. Gol, doar cu un șort pe el. Pe spate avea urme groase de sânge. Fusese biciuit. Bătaia îl adusese deja până aproape de moarte. Fusese târât în centrul platoului și aruncat pe jos.

— Stop, a ordonat Maruma, făcând un gest către Alex, Jack și Zena. Vreau să vedeți asta.

— Trebuie să mergem, a insistat Jack.

Acesta și-a înfipt bastonul în pieptul lui Jack.

— Am spus că trebuie să vedeți…

Omul a încercat să se împotrivească celor patru soldați care l-au ridicat din nou. Cândva fusese puternic, și-a dat seama Alex. Era suplu, cu musculatura tonifiată a unui sportiv sau a

unui soldat. Dar forța s-a scurs din el și tot ce a mai rămas era un schelet, ceva sânge, și rămășițe de țesuturi sfâșiate. În centrul platoului se afla un stâlp de lemn de care a fost legat cu frânghii.

— Lichidați-l, s-a răstit Maruma.

O comandă rece, înfiorătoare, care a răsunat peste platou. Patru soldați au luat poziție de „drepți”, fiecare având în mână câte o vargă de bambus lungă de 1,20 m.

Cel legat de stâlp a privit în jur, apoi și-a lipit fața de lemn. Primul soldat a sprintat scurt, doar cinci metri şi a lovit spatele celui legat. Varga rigidă, cu noduri, a rupt adânc în pielea deja rănită, deschizând trei tăieturi separate din care a început să curgă sânge. A urlat de durere, dar plămânii și gâtul erau slăbiți și strigătul a fost slab, ca și omul. Un alt soldat a sprintat și a lovit victima, apoi al treilea, apoi al patrulea… înainte ca primul să se reîntoarcă. Loviturile cădeau într-o ploaie neîntreruptă, și după numai câteva secunde, cel legat și-a pierdut cunoștința.

Alex și-a ținut ochii în pământ. De-a lungul anilor, văzuse destui oameni murind. Dar nici unul care să moară într-un fel atât de dureros.

— Stop, a strigat Maruma.

S-a apropiat de stâlp. Spatele celui bătut era o masa informă de carne, pe care nu mai rămăsese nici un centimetru de piele. Sângele se scurgea pe jos. Maruma i-a verificat pulsul, și a constatat că e mort, apoi s-a întors, privind-o direct pe Zena.

— Omul acesta a fost membru al Gărzii Revoluționare, dar noi credem că le dădea informații rebelilor. Voiam să știți cum îi tratăm pe cei care ne trădează.

O umbra de zâmbet i-a apărut pe buze. Apoi a arătat cu bastonul către vilă.

— Acum, vă duc să vă întâlniți cu Colonelul.

CAPITOLUL 6

Alex citise undeva că liderii faimoși erau întotdeauna mai mici în realitate, decât ți-i imaginai. Cu siguranță, era adevărat în cazul colonelului Zayed. După ce a condus țara timp de 4 decenii, era recunoscut instantaneu. O față îngustă, suptă, un nas arcuit, o cicatrice pe obraz, și o tunică militară cenușie, simplă; era același om a cărei imagine se afla pe toate zidurile din Libia. Dar era mai puțin înalt decât apăruse vreodată la televizor sau în posterele de propagandă. Maximul 1,55 m, a apreciat Alex. Chiar și mai puțin, dacă își scotea pantofii.

Când au intrat ei în încăpere, Colonelul cerceta o hartă. Lângă el se aflau trei generali și doi secretari. Era doar ora 10 dimineață, și afară soarele ardea deja, dar în interior aerul condiționat avea o temperatură plăcută de 20^0C. Colonelul bătea cu degetul în hartă, spunând ceva în arabă. Chiar și cu cunoștințele sale lingvistice limitate, Alex pricepea ce se întâmplă. Îi blama pe comandanții săi pentru iminenta cădere a regimului. Dar Colonelul era liniștit și se autocontrola. Ordinele sale erau precise, ceea ce sugera că își va folosi forțele limitate rămase sub comanda sa cu maximum de efect.

— Oaspeții noștri, a anunțat Maruma, privind peste întinderea sălii.

Colonelul s-a apropiat încet de ei. O fi fost el scund, iar regimul său se afla în pragul înfrângerii, dar omul încă impunea prin prezență. Avea ochii ageri și atenți, și-i privea cu o căutătură vicleană. Se mișca cu încrederea unui șarpe care știa că prada sa este încolțită. S-a oprit la un metru de Alex, privindu-l drept în ochi, înainte de a afișa o jumătate de zâmbet pe chip.

— Britanicii și americanii, spuse în engleză, vorbind încet, cu un accent puternic. Cei mai vechi și dragi prieteni. Chiar dacă avioanele lor îmi ataca trupele, știam că nu mă vor abandona niciodată.

— Suntem aici ca să vă extragem, spuse Alex.

Colonelul a dat din cap.

— O retragere temporară, a precizat sec. Situația militară s-a întors împotriva mea, dar poporul acestei națiuni va fi pierdut fără mine. În curând vor pricepe că au fost înșelați de conspirația sionistă, al-Queda, organizată de israelieni și saudiți.

S-a întors la hartă și a lovit cu pumnul în masă.

— Și se vor răscula împotriva câinilor rebeli, și le vor spânzura trupurile de fiecare felinar din Tripoli. Cererea lor de a mă reîntoarce va fi irezistibilă.

Doi dintre generali s-au îndepărtat.

— Dar, deocamdată, Mă voi refugia la prietenii din Zimbabwe până ce forțele mele se vor regrupa și voi putea să mă întorc în triumf. Ce planuri ați făcut pentru evadarea mea?

— Vă vom escorta la țărm, spuse Alex și arătă către Zena. Colega mea de la Informații ni s-a alăturat pentru că este expertă în mutarea în secret a VIP-urilor pentru scoaterea din țară. Un vas de pescuit ne va duce în largul Mediteranei. Acolo ne vom întâlni cu o navă din Royal Navy care ne va transporta pe o navă de război britanică. După aceea, un elicopter neînmatriculat vă va duce în Cipru, unde a fost pregătit pentru dvs un avion particular până în Zimbabwe.

Colonelul a dat din cap. Și-a manifestat prea puțin interes pentru Zena – după cum a observat Alex ușurat. Era concentrat asupra planului, rumegându-l, calculându-și șansele de supraviețuire.

— Când plecăm?

— La noapte. După ce se întunecă.

— Foarte bine.

— Ne trebuie documentul, spuse Alex.

Colonelul s-a întors, înapoi spre masă.

— E doar o problemă. Nu e aici.

— Nu e aici, a intervenit Jack. Înțelegerea este înțelegere. Nu vă putem scoate de aici fără document.

— Am fost la putere aproape patru decenii. În tot acest timp, au fost semnate sute de documente, detaliind diverse înțelegeri cu regimuri, bănci și companii petroliere din toată lumea.

A arătat pe hartă o fâșie de deșert din interiorul țării. Cam la 50 mile de locul unde au salvat ostaticii acum mai puțin de 24 ore.

— În centrul acestei zone se află un bunker, a continuat Colonelul. De-a lungul anilor, toate documentele „sensibile” ale regimului meu au fost stocate acolo.

— Atunci… va trebui să le aduceți, s-a repezit Jack.

— De fapt, prietene – spuse Colonelul, privindu-i pe rând pe Alex, Jack și Zena – voi le veți aduce.

Alex s-a apropiat de hartă. Ieri zburaseră chiar peste bunker.

— Această zonă se află în mâinile rebelilor.

— Vă veți strecura prin liniile lor.

— De ce nu puteți trimite un om de-al dvs? a insistat Jack.

Era evidentă furia din vocea sa.

— Rebelii îmi cunosc toate forțele. Dacă vor vedea că se mișcă, le vor ataca chiar la locul unde se află bunkerul. Voi aveți o șansă decentă de a trece ca muncitori auxiliari sau petroliști.

Alex fu gata să spună ceva. dar s-a stăpânit. A înțeles: Colonelul avea dreptate. Ei aveau șanse mult mai mari să ajungă la bunker, decât oricare dintre oamenii săi. Și era misiunea lor să recupereze documentul. Nimic altceva nu conta.

L-a privit pe Jack.

— OK. Vom lua Toyota.

Apoi i se adresă lui Marema.

— S-ar putea ca situația să devină dură acolo. Vom avea nevoie de o mitralieră, AK-47, pistoale, grenade și explozivi.

— Nu e nevoie să porniți un război.

— Dacă intrăm în luptă, avem nevoie de oarece echipament, a șuierat Alex. treaba asta e deja destul de periculoasă.

— Dă-i ce-i trebuie, spuse Colonelul.

Maruma a acceptat ordinul, și a ieșit repede din încăpere.

— Vehiculul va fi pregătit în 20 minute. Ne întâlnim pe platou. Vă puteți spăla și studia ruta până atunci.

Alex s-a întors ca să plece. Aveau doar câteva minute ca să se pregătească pentru călătoria ce-i aștepta. Colonelul i-a spus unuia dintre secretari să-i ducă într-o cameră privată unde să se poată pregăti. Aceasta se afla în stânga holului principal. Un dormitor luminos, somptuos, cu baie proprie, un platou cu sandvișuri, patiserii și sucuri fusese aranjat pentru ei. Alex a înșfăcat o cola și un sandviș cu pui. Era ora 11 dimineața, iar el era hămesit. Privind afară pe fereastră, putea vedea suburbiile prospere din Tripoli, dar străzile erau pustii, iar la doar câteva

sute de metri depărtare putea auzi focuri de mortier. Orașul era gata să fie cucerit, și-a reamintit. Până când se vor întoarce ei – *dacă* se vor mai întoarce – s-ar putea ca Colonelul să fie deja capturat.

— Isuse, dom'le, noi n-am semnat pentru așa ceva, spuse Jack.

— Am semnat pentru orice fel de căcat s-ar arunca în noi.

Zena s-a uitat atentă la amândoi:

— Avem o misiune de îndeplinit și trebuie să o facem.

A întins o hartă pe pat. Cu un marker roșu, a trasat o rută care să-i scoată direct din Tripoli, către sud pe șoseaua principală, pe o distanță de 70 mile, apoi alte 30 mile spre sud-est pe niște drumeaguri secundare. Deci erau 100 mile până la bunker. În condiții normale, le puteau face în două ore și alte două ca să se întoarcă. O călătorie de cel mult 5 ore. Dar acum, pe drumuri colcăiau trupele rebele. Nu prea știau cu ce s-ar putea confrunta.

— Rebelii sunt concentrați aici, luptându-se cu gărzile Revoluționare, a spus Zena, punctând în nordul orașului. Dacă ne deplasăm pe ruta sudică putem să le evităm forțele.

Atunci, să ne punem fizicu'n mișcare, a hotărât Alex.

Când cele 20 minute s-au scurs, au ieșit pe platoul central. Era aproape de amiază, și, odată ieșiți din aerul condiționat din interiorul vilei, au putut simți întreaga forță a soarelui. Erau 35^0C, iar în aer era o umiditate sărată care-l făcea și mai insuportabil de cald. Acum, focul de mortier se auzea mai aproape. Alex îl auzise adesea pe câmpul de luptă: avansul lent și tunător al unei armate care deținea deja superioritatea și voia să-i „toace" până la supunerea totală. Zgomotul venea de la mai puțin de 3 mile. Rebelii puteau executa asaltul final în orice clipă. Nu se putea ști dacă echipa *Unității* 5 putea să ajungă la bunker și să se întoarcă la complex înainte ca acesta să fie cucerit.

Nu că asta ar conta, își spuneau, înaintând către Toyota.

Dacă aveau documentul, viața Colonelului nu va mai conta câtuși de puțin.

Jack verifica deja Toyota. Rezervorul avea plinul făcut, iar armele fuseseră puse în siguranță în bena camionetei. Pe laterale fuseseră atașate rapid niște plăci de oțel. Nu prea era un vehicul blindat, dar... suficient. Într-un schimb de focuri,

putea oferi mai multă protecție decât un Land Rover folosit de britanici în Afganistan.

Colonelul traversa platoul cu pași mari, alături de Maruma. Puse o foaie de hârtie în mâna lui Alex. Codul încuietorii electronice a bunkerului, după cum a explicat. Se schimba la fiecare 24 ore. Parola le va permite accesul în următoarele 24 ore.

— Dacă până atunci nu vă întoarceți, voi presupune că sunteți morți.

— Și probabil că veți avea dreptate.

— Noroc.

Jack se urcase în Toyota pe scaunul șoferului. În clipa aceea , Maruma l-a înșfăcat de umăr:

— El rămâne cu noi.

Jack l-a împins furios, dar patru mercenari zimbabweani au înaintat, cu armele ațintite asupra lor.

Jack a înlemnit.

— Ce dracu însemnă asta? a întrebat Alex.

— Prietenul tău rămâne aici, cu noi, spuse Colonelul cu o umbră de zâmbet pe buze.

— Ba trebuie să meargă cu noi.

Maruma îl ținea strâns de braț pe Jack și a început să-l tragă departe de vehicul.

— Eu cred în politicile de asigurare, spuse Colonelul. Așa am rămas la putere o vreme atât de lungă. Ai grijă să te întorci cu documentul și să mă scoți de aici și prietenul tău va fi bine.

Făcu o pauză, ridicând neglijent din umeri.

— Dacă nu… va muri.

— Vom recupera documentul, și vom pleca împreună, spuse Alex. S-ar putea să fim nevoiți să trecem luptând prin liniile rebelilor. Avem nevoie de Jack…

— Iar eu am nevoie de o garanție că nu vei fura documentul și veți dispărea.

Alex s-a uitat la individ, dar putea vedea că era hotărât. Misiunea lor reală era să-l asasineze pe Colonel și să recupereze documentul ascuns.

— Aveți grijă să fie bine tratat.

— Aveți grijă să vă întoarceți, a replicat Colonelul. Cred că ați văzut deja cum îi executăm aici pe oameni.

Alex s-a uitat la Jack. Doi soldați îi țineau mâinile la spate, împiedicându-l să miște.

— Ne întoarcem curând.

Dar soldații l-au întors pe Jack și l-au dus către clădirea cazarmă.

CAPITOLUL 7

Harford privi fotografia de pe birou.

Era o imagine alb-negru luată de o dronă aeriană deasupra Tripoli.

— Uite, spuse, aruncându-i o privire lui Greenway.

Ea i se alăturase în mica sală de Informații de pe navă, cu o cafea în mână. Amândoi au lucrat toată noaptea, monitorizând informațiile venite din capitala Libiei. În fiecare oră erau colectate cantități imense de date. Erau sateliți orientați asupra țării, avioane-dronă care o survolau, rapoarte de la spionii infiltrați atât în forțele guvernamentale, cât și în cele ale rebelilor, și interceptări din traficul telefoanelor mobile.

Imaginea era destul de clară. Gărzile Revoluționare reușeau să păstreze controlul asupra căilor principale care duceau către Complexul prezidențial. Generatoarele electrice și sistemul de alimentare cu apă încă mai erau funcționale. Dar rebelii preluau încet centrul orașului, iar multe dintre forțele guvernamentale rămase au început să-și abandoneze pozițiile, făcându-și drum către satele orașele lor, sau ca să fugă peste graniță, în Tunisia, unde să înceapă o nouă viață. Era doar o chestiune de timp până ce rebelii vor prelua controlul total. Termenul estimat de cei de la Informații era două zile. Dar se putea întâmpla și înainte de lăsarea acestei nopți.

— Ce-i? a întrebat Greenway, aplecându-se peste masă, cu ochii la fotografii.

— Ei pleacă.

Fotografiile erau dispuse alăturat. Deja fuseseră mărite de 5 ori. În prima, se putea vedea un om care era dus deoparte. În alta, doi oameni urcau într-o mașină, care părăsea apoi Complexul.

— Doi dintre ei sunt în mașină. Un bărbat și o femeie. Pare că e Alex cu Zena. Și se pare că Jack este dus undeva de către niște soldați.

— Cristoase, a murmurat Greenway. Ea ar fi trebuit să se afle în port ca să pregătească evacuarea.

— Iar ei n-ar fi trebuit să părăsească Complexul fără Colonel.

Greenway era îngrijorată.

— Nu-i putem lăsa pe rebeli să-l captureze pe Colonel. Nu înainte de a ști unde-i documentul.

— Atunci…

Greenway a dat din cap.

— Dă-mi mai multe informații. Trebuie să știu precis ce se întâmplă acolo.

CAPITOLUL 8

Alex a călcat ușor pe frână. Toyota se îndrepta spre sud, prin oraș, evitând locurile unde se dădeau lupte, dar rebelii au făcut baraje în jurul periferiei, iar punctul de control din față filtra accesul către șoseaua principală care ducea către interiorul țării. Zece mașini așteptau la barieră. Era prima „aglomerație” pe care o vedeau de la părăsirea Complexului acum 20 minute. Străzile capitalei erau pustii. Adică fără civili. Orașul se transformase în zonă de război, în care se luptau forțele rebele cu cele guvernamentale. Cei mai mulți civili fugiseră deja, iar cei puțin rămași stăteau adăpostiți în case, încercând să rămână în viață.

— Câți oameni? a întrebat Alex.

— Patru.

— Crezi că putem trece prin baraj?

— Imposibil, a spus Zena sec.

— Isuse, sunt doar trei flăcăi acolo, s-a repezit Alex. Avem destulă putere de foc.

— Sau am putea să ne folosim neuronii măcar acum, se întoarse Zena către el.

Alex a ridicat din umeri.

— Poate pe ai tăi. Ai mei n-au funcționat niciodată.

A dus mașina la coada coloanei. Acum erau cinci aflate înaintea lor la punctul de verificare. Acolo se aflau patru soldați rebeli, doi în uniforme militare veritabile, și doi în jeanși și bluze. Un om oprea fiecare mașină și-l interoga pe șofer, în timp ce ceilalți stăteau în spatele lui, cu AK-47 pregătite să rezolve orice „problemă”.

— Lasă-mă pe mine să vorbesc, spuse Zena. Araba mea este fluentă. Le vom spune că suntem egipteni care traversează Tunisia ca să ajungă acasă.

— Atunci, mai bine treci la volan.

După ce au schimbat locurile, Alex a verificat magazia Browningului său. Era plină. Gata de foc. Mai aveau ascunse sub

podeaua falsă a portbagajului două carabine de asalt, pistoale mitralieră și grenade.

Maiorul Maruma s-a asigurat că vor fi pregătiți să-și croiască drum până la bunker, prin luptă dacă era necesar. Alex era sigur că rebelii căutau oamenii rămași încă loiali Colonelului, care voiau să-și regrupeze forțele. Zena avea dreptate. Dacă ei credeau că sunt doar doi dintre zecile de mii de muncitori străini care fugeau de haosul luptelor cât de repede puteau, atunci n-aveau nici un motiv să-i oprească. Totuși... Voia să aibă arma pregătită, pentru orice eventualitate.

La punctul de control, se auziră strigăte. Privirea lui Alex s-a îndreptat spre înainte. Doi oameni coborâseră dintr-un Renault vechi și strigau la soldați. Detunătura bruscă a unui foc de carabină a pus capăt disputei. Unul dintre oameni s-a prăbușit la pământ, cu mâinile pe faţa în care intrase glonțul. Alți doi oameni au sărit din Renault, trăgând cu armele. A izbucnit un schimb sălbatic de focuri, gloanțele zburând în toate părțile.

— Înapoi, dă înapoi, a strigat Alex. Să ne cărăm dracului de aici.

— Nu pot, a strigat și Zena.

Alez privi în jur. Toyota era blocată. În spatele ei se aflau alte patru mașini, și nu avea loc deloc ca să întoarcă.

Oamenii zbierau, gloanțele șuierau, doi rebeli au fost uciși de rafale, iar al treilea a dat bir cu fugiții. Doar unul mai era pe poziție, cu AK-47 trăgând foc automat asupra a tot ce mișca.

— *Shit!*

O armă. A fost băgată prin spărtura parbrizului Toyotei, direct către fața lui Alex. La celălalt capăt al carabinei, era un arab înalt și slab, de vreo 25 de ani, cu sudoarea curgându-i pe chipul bărbos.

— Dă-te jos, a mârâit.

Alex a rămas nemișcat.

— Dă-te jos imediat, altfel te rad.

Alex a deschis portiera și a ieșit din vehicul, cu mâinile ridicate. În fața coloanei de mașini, soldatul rebel a rămas fără cartușe, iar capul i-a fost spulberat. Oamenii din Renault – cine dracu or fi fost – erau învingători. Unul alerga către ei, cu arma ațintită asupra Zenei. Urla la ea în arabă. A coborât din mașină și i-a dat cheile.

— În genunchi, s-a răstit cel care ținea arma la capul lui Alex.

— Ia afurisita de mașină. Lasă-ne să…

— În genunchi!

Cristoase, ăștia vor să ne ia Toyota și să ne execute ca să se asigure că nu venim după ei.

O privi pe Zena. Era ținută cu duritate de celălalt arab, care avea o armă în mâna dreaptă.

— Am spus, în genunchi!

A făcut semn cu capul către Zena. *Sper că știi ce înseamnă*. Ripostă. E mai bine decât să fii împușcat în cap.

A lovit cu cotul în lateral. O lovitură scurtă, rapidă, care l-a dezechilibrat pe agresor. Acesta a apăsat instinctiv pe trăgaci, dar glonțul s-a înfipt inofensiv în capota Toyotei. Alex s-a rotit. Antrenamentul său în lupta corp-la-corp l-a învățat că totul stătea în mișcare. Din întoarcere, a aplicat o pereche de lovituri cu pumnul drept – în gâtul omului – și cu piciorul stâng – la nivelul coapselor. Individul a icnit, rămas fără aer, iar neașteptata lipsă de oxigen către creier i-a slăbit concentrarea, făcându-l să reacționeze cu încetineală. Alex și-a înfipt bine picioarele pe pământ, apoi l-a înșfăcat cu ambele mâini de urechi și i-a smucit capul în jos cu putere. Simultan, l-a pocnit cu toată forța cu genunchiul drept în bărbie. Zgomotul oaselor zdrobite a fost macabru, dar nu era momentul pentru compasiune. Alex l-a mai lovit o dată în gât, apoi i-a trântit trupul inert în țărână. Își va reveni peste câteva ceasuri. Dar se va gândi bine înainte de a mai încerca să fure o Toyota.

Un foc de armă.

Privi în jur. La picioarele Zenei zăcea un om mort, iar pistolul său era în mâna sa dreaptă.

— Rupe-o la fugă, a strigat.

Dinspre Renault veneau alți doi oameni cu armele întinse. Din mașinile care așteptau la rând au coborât alți oameni înarmați și o nouă bătălie sta să izbucnească.

Alex a aruncat o privire la Toyota. Armele lor se aflau la bordul acestora. Era singurul lor mijloc de transport. Dar era prea târziu ca să-și mai facă griji pentru asta. Tot ce conta era să rămână în viață.

Chiar în stânga lor era o alee străduță, care ducea spre un petic de pământ acoperit cu tufișuri.

A rupt-o la fugă într-acolo.

Capitolul 9

Celulele puteau a sânge, urină și frică. Pe Jack nu-l deranjau prea mult sângele și urina. Nu puteai petrece atâția ani în Forțele Speciale fără să te obișnuiești cu mirosul îngrozitor al ambelor. Dar frica îl descuraja. Văzuse o grămadă de oameni gata să intre în luptă, gata să moară pe câmpul de luptă, și toți se temeau – pe bună dreptate. Dar asta era ceva diferit. Teama nevăzută, abjectă, a oamenilor care și-au pierdut toată speranța.

— Pe aici, spuse maiorul Maruma, împingându-l brutal din spate.

Înaintau pe coridorul întunecat. Pe ambele părți se aflau celule. Fiecare avea 2,5/3 m, cu bare metalice de la podea până în tavan. Chiar și în lumina slabă, Jack putea vedea că fiecare era supraaglomerată, cu câte 15, sau chiar 20 de oameni înghesuiți în spațiul strâmt.

— Aici, a mârâit Maruma.

S-a deschis o ușă, și Jack a fost împins înăuntru. S-a împiedicat, pentru că ochii încă i se mai adaptau la semiobscuritate. Podeaua era din beton brut, iar pereții din piatră, cu suprafața acoperită de graffiti și mizerie. În partea stângă erau două paturi suprapuse, și patru oameni le foloseau pentru a se mai câștiga ceva spațiu. Alți șase erau ghemuiți lângă zidul din partea opusă, jucând cine știe ce fel de joc cu niște pietricele. Încă cinci oameni se aflau în picioare, învârtindu-se în cerc, iar și iar. Într-un colț, erau două găleți, una folosită ca toaletă, cealaltă pentru apa de băut. Amândouă răspândeau un miros teribil, atât de dezgustător încât l-a izbit pe jack peste nas cu forța unui pumn.

Niște ochi s-au întors spre el, negri, sălbatici, ostili.

— Bine ai venit în iad, prietene.

CAPITOLUL 10

Harford a trântit raportul pe birou.

— M-am gândit că trebuie să vezi asta.

Greenway a băut și ultima picătură de cafea din ceașcă înainte de a se uita la filele printate. Ea lucra non-stop de mai bine de 70 de ore, fără să adune mai mult de două ceasuri de somn pe noapte. Doctorul navei i-a dat ceva amfetamine pentru a putea rezista, dar pentru că Tripoli a căzut în mâinile rebelilor, afluxul de informații era constant, și primea apeluri telefonice de la Londra în fiecare oră. Ministerul apărării a apelat de două ori, la fel și Secretarul de la Externe și chiar Prim Ministrul și-a întrerupt vacanța pentru a se informa asupra situației. *Când va cădea Colonelul? Și ce s-a întâmplat cu acel document?*

Se uita la hârtiile de pe birou. Erau surse atât din cadrul forțelor rebele, cât și dintre cei rămași loiali Colonelului care transmiteau constant informații ce se adăugau celor obținute prin sateliții de supraveghere și dronele care survolau constant țara.

Și toate spuneau același lucru.

Finalul de apropia cu repeziciune.

— Trebuie să planificăm o lovitură cu o rachetă de croazieră, spuse Harford. Dacă Marden și Rogan nu au reușit să localizeze ei acel document, atunci trebuie să-l distrugem înainte ca rebelii să cucerească locul.

— Ar însemna să-i ucidem pe cei doi oameni ai noștri.

Harford a ridicat din umeri.

— Oricine este „consumabil”, spuse pe un ton rece. Iar cei din *Unitatea* 5 sunt mai mult decât alții, Pot fi chiar de „unică folosință”.

— Voi vorbi cu PM. Pentru așa ceva vom avea nevoie de autorizație de la cel mai înalt nivel.

CAPITOLUL 11

Bunkerul era o clădire joasă cu acoperiș plat, construit la marginea unei coline stâncoase care îl ascundea vederii dinspre drumul cel mai apropiat. Avea cam 30/20 m. Lângă singura ușă de acces, se aflau patru soldați libanezi înarmați cu AK-47. La o depărtare de 200 m era înconjurat de un gard de sârmă ghimpată înalt de 5 m. Singura cale de intrare era drumul care trecea prin poartă. Tot terenul din jurul perimetrului era minat, conform semnelor de avertizare în arabă și engleză. Nimeni nu se putea apropia. Nu fără a-și risca viețile.

Alex era întins pe pământ, la 600 m depărtare de intrare.

— Putem să-l cucerim, spuse, uitându-se la Zena.

— Va trebui să încercăm, a răspuns ea dur.

Alex și-a verificat ceasul. Era abia 3 după-amiază, iar soarele infernal îi prăjea spatele.

După ce și-au pierdut Toyota, au fugit câteva sute de metri, apoi au folosit una dintre monedele de aur avute asupra lor ca să cumpere un VW Golf vechi de 12 ani. Moneda valora 3.000 $, adică de trei ori mai mult decât valoarea mașinii, dar ei nu se aflau în situație de a negocia, iar când proprietarul a fost de acord să adauge două AK-47 și 200 cartușe, târgul a fost încheiat. Golful era un GTI, dar precaritatea drumurilor nu permiteau testarea accelerației. Și-au mai cumpărat niște haine de la o dugheană, și, menținându-se pe drumuri secundare, fără a-și bate prea mult capul cu viteza, au reușit să parcurgă suta de mile până la bunker fără să mai întâlnească vreun baraj.

Tot ce avem de făcut este să intrăm, apoi să ne întoarcem la Tripoli, se gândi Alex cu un zâmbet crispat. *Preferabil vii*.

— Și cum zici să o facem?

Zena privi stânga-dreapta. Gardul de sârmă ghimpată era prea înalt pentru a fi escaladat, iar câmpurile de mine erau imposibil de traversat. Dacă s-ar fi aflat în Toyata, ar fi avut

carabinele cu lunetă cu care ar fi doborât gărzile de la o distanță sigură, dar AK-47 avea o rază efectivă de numai 200 m, iar ei nu puteau să se apropie destul pentru a-i elimina de la distanță.

— Am să mă duc lângă sârma ghimpată de acolo, din dreapta, spuse ea arătând locul. Când deschid focul, tu sprintează către poartă.

— Terenul e minat, i-a amintit Alex. Dar ea a arătat către o fâșie îngustă.

— Urme de cauciucuri. Pe acolo s-a apropiat un vehicul de bunker. Zona trebuie să fie *'clear'*.

Alex a dat din cap. Ea avea dreptate. În acea secțiune a câmpului de mine erau urme de vehicul. Dar ei n-aveau cum să fie siguri că acolo este cu adevărat '*clear'*. Ea își risca viața.

Dar era alegerea ei.

— Dă-mi două minute, spuse ea. Apoi fii gata să ataci.

CAPITOLUL 12

Jack mai fusese în închisoare și deși nu prea îi păsa de ceilalți, știa că între aceștia se dezvoltă o camaraderie. Oamenii închiși împreună n-aveau de ales decât să coopereze. Era *noi împotriva lor*. Puteau supraviețui doar dacă erau uniți.

După două ceasuri, în fine, un tip pe nume Mustef, a început să vorbească. Când au descoperit că el este american, și încă din Forțele Speciale, toți au fost bucuroși să și-l facă prieten. Toți oamenii de aici erau luptători rebeli. Erau tipi obișnuiți, din Benghazi și alte orașe de pe coastă care au ridicat armele și luptau împotriva regimului Colonelului, și au fost destul de ghinioniști ca să fie capturați și aruncați în aceste celule. Erau crunte și înghesuite, dar mulți dintre camarazii lor au fost executați pe loc de mercenarii ce luptau pentru vechiul regim, așa că ei se considerau norocoși că erau încă în viață. Cel puțin deocamdată.

— Ce se întâmplă pe-afară? a întrebat Mustef.

Era un om înalt, de peste 1,80 m. În vârstă de vreo 30 de ani, cu păr negru tuns scurt și o barbă care începuse să crească dezordonat în săptămânile de când era ținut captiv. Avea hainele rupte și murdare, iar ochii îi erau slăbiți pentru că a fost ținut în semi-întuneric de mai bine de o lună, dar avea starea de spirit încă bună, și orice semn că regimul era gata să cadă îi ridica moralul și-i întărea hotărârea de a supraviețui pentru a-și regăsi nevasta și copii aflați în vestul țării.

— Sfârșitul e aproape, a spus Jack. Rebelii se apropie tot mai mult de centrul Tripoli.

— Cât mai durează?

— O zi, poate mai puțin.

— Asta e bine, se bucură Mustef.

Dar Jack văzu că e agitat. Câțiva dintre ceilalți oameni șopteau ceva în arabă. Pe coridor, gărzile zbierau, iar veștile erau transmise prin șoapte urgente în tot blocul de celule.

Un strigăt. Un gardian a scos un om dintr-o celulă, și a trântit ușa în urma lui. I-a pus pistolul la cap, a răsunat o singură

împușcătură, care a reverberat în lungul coridorului. Omul s-a prăbușit pe podea, mort.

Tăcerea s-a lăsat în toate celulele.

— Colonelul Zayed se pregătește să evacueze complexul, spuse Mustef. În loc să se predea rebelilor, vor încerca să facă un ultim punct de rezistență la o bază din interiorul țării. Dar înainte de a pleca, plănuiesc să execute toți prizonierii.

— *Shit!* a murmurat Jack.,

— Se pare că nu voi trăi ca să-mi văd țara eliberată, spuse trist Mustef.

CAPITOLUL 13

Cu cât o vedea pe Zena mai mult în acțiuni de combat, cu atât admira Alex mai mult curajul, abilitatea și apetitul ei pentru luptă. Ea s-a apropiat de gard fără nici un moment de ezitare, furișându-se pe terenul nisipos, cu fața în praf, ignorând riscul de a fi sfârtecată la fiecare metru pe care avansa.

În timp ce făcea asta, Alex, s-a dat mai aproape de poarta principală. S-a ghemuit în spatele unui bolovan, supraveghindu-i pe cei patru soldați, cu inima bubuindu-i îi piept, așteptând să-i ciuruiască.

Soarele era de partea lor. Temperatura fiind de aproape 40^0C, chiar și soldații libieni, obișnuiți totuși cu asemenea arșiță, și-au pierdut concentrarea. Doi erau în picioare, patrulând la intrare, dar ceilalți ședeau la câțiva metri depărtare, sub o prelată care-i proteja de văpaia miezului de zi. Aveau armele alături, gata să tragă, dar tot le trebuia câteva secunde ca să intre în acțiune. Dacă ei puteau doborî două gărzi în primele câteva secunde, ar rămâne doi împotriva a doi. Cu asemenea șanse, Alex socotea că pot reuși.

Zena a ridicat un singur deget.

Semnalul.

Alex și-a pregătit carabina. Spre dreapta sa, Zena a sărit în picioare, lansând pe neașteptate o rafală de gloanțe direct spre intrare.

O manevră bună, a recunoscut Alex.

Soldații nu mai avuseseră parte de acțiune de câteva luni bune, așa că au fost luați prin surprindere. Gloanțele spulberau nisipul peste tot în jurul lor. Cei doi care erau în picioare au rupt-o la fugă să-și caute adăpost, iar ceilalți au dat să-și ia armele. Alex luase deja un start de campion către obiectiv. la două sute de metri se afla în raza de acțiune a lui AK-47, dar a continuat să alerge. Deocamdată, nu l-a văzut nici unul dintre cei patru soldați; atenția le era distrasă de rafalele rapide trase de Zena aflată chiar lângă gard.

O sută de metri. Îi vedea drept înainte pe soldați; amândoi trăgeau asupra poziției Zenei. Alex a încetinit o clipă, a strâns ferm carabina de asalt și a apăsat pe trăgaci. Gloanțele au țâșnit de pe țeavă, făcând sită spinarea primului soldat. Alex a mișcat țeava spre dreapta într-o fracțiune de secundă. Al doilea om tocmai încerca să se întoarcă, dar era prea târziu. Un glonț l-a lovit în laterala pieptului, iar altul i-a trecut prin gât.

Alex a trecut în forță prin poarta către bunker. Cei doi soldați care șezuseră, erau acum în picioare, cu armele în mâini. Amândoi păreau înspăimântați și confuzi. Habar nu aveau ce fel de forță i-a atacat, sau ce număr de inamici veneau asupra lor; o asemenea experiență dezorienta orice soldat. Dar aceștia erau curajoși și bine antrenați și dornici de luptă. Unul a înaintat către gard și a aruncat o grenadă către poziția unde se afla Zena, iar celălalt spre poarta lângă care se adăpostea Alex.

Când acesta și-a scos capul ca să vadă ce se întâmplă, o rafală de gloanțe trase din Ak-47 al soldatului l-a forțat să se pitească la loc.

Zena începuse deja să alerge înapoi prin terenul minat. Când grenada a căzut, ea se afla deja la 50 m și locul unde a detonat, dar unda de șoc a lovit-o în spate și a trântit-o la pământ. O minge de foc și fum s-a ridicat spre cer, dar, așa cum, desigur, a fost intenția soldatului, nu acesta trebuia să fie adevăratul efect al grenadei. Șrapnelele acesteia au zburat peste câmpul de mine, creând un front rostogolitor de explozii ale minelor, una după alta. Deodată, pământul însuși se cutremură, și nori de fum și nisip au umplut aerul.

Zena s-a ridicat și a alergat cu și mai mare viteză. O bucată de șrapnel i-a crestat coastele, dar să se oprească însemna moarte sigură. A năvălit dincolo de limita câmpului de mine și a început să alerge către intrare.

Pe fondul zgomotului crescător provocat de exploziile din câmpul de mine, Alex a intrat prin spațiul porții. Exploziile le-au distras atenția celor doi gardieni rămași. Norii de fum erau duși de vânt departe de gardul de sârmă. Soldatul care a aruncat grenada a fugit înapoi către bunker, în timp ce camaradul său înainta către poartă.

Din alergare, Alex a tras o rafală mortală drept în burta acestuia, revărsându-i intestinele pe beton, apoi și-a întors arma

spre al doilea soldat. Gloanțele l-au lovit în picior și în piept, dar omul era tare. Trupul a încasat loviturile directe, și a căzut în genunchi, dezlănțuind o rafală furioasă spre atacatorul său.

Alex o vedea pe Zena alergând pe drum, către el. O parte a creierului îi spunea să se adăpostească. Partea rațională. Acum erau doi împotriva unuia și puteau *rezolva* rapid cu el. Dar nu voia să se dea prudent în fața Zenei. *O stupiditate*, își spuse. *Suntem soldați profesioniști, nu adolescenți la prima întâlnire*. A răcnit cu furie și s-a năpustit asupra omului, trăgând foc la gura țevii. Câteva gloanțe au trecut pe lângă el. Era genul de cascadorie tâmpită pe care a văzut-o la băieții din Afganistan, pentru că tot ce văzuseră ei au fost filmele cu *Rambo*, și credeau că aceasta era metoda care se aplică într-un schimb de focuri. De obicei erau uciși. Dar pe când se apropia, putea vedea că-i reușește figura. Adversarul său era deja rănit și nu mai era în stare să ochească bine. Un alt glonț din AK-47 a lui Alex l-a lovit drept în frunte. Și cu asta lupta s-a terminat.

Alex a răsuflat adânc, umplându-și plămânii cu oxigen, apoi s-a dus către ușa bunkerului.

— Ești bine? l-a întrebat Zena.

— OK. Tu?

— OK și eu, a răspuns, cu ceea ce lui Alex i s-a părut a fi urma unui zâmbet.

Alex a aprins o lanternă și a înaintat în interiorul bunkerului.

— Atunci, hai să căutăm afurisitul de document și să ne cărăm dracului de aici.

CAPITOLUL 14

Greenway s-a întors în micul compartiment, folosit pentru informare.

— Încă o cafea, s-a răstit. Imediat!

S-a apropiat cu pași mari de hartă. Harford examina ultimele imagini venite de la Tripoli. Aeroportul căzuse în mâinile rebelilor, la fel ca și una dintre principalele baze militare din estul orașului. Cu fiecare ceas care trecea, rebelii erau tot mai aproape de victorie.

— Ei…? l-a întrebat pe Harford.

— Am vorbit cu PM.

— Și?

— Avem autorizația pentru o lovitură cu o rachetă de croazieră. Cred că va trebui să o facem.

Arătă către monitor. Forțele rebele înaintau pe trei fronturi spre Complex. Unul era la 6 mile distanță, altul la 3 mile, iar unul doar la 2 mile. Întâlneau rezistență, dar luptătorii rămași loiali Colonelului nu puteau să-i rețină mai mult de două ceasuri.

— Până diseară, vor cuceri Complexul, spuse Harford.

Greenway a oftat. Mai trimisese și altădată oameni la moarte. Făcea parte din fișa postului și dacă nu te acomodai cu ideea de a sacrifica viața oamenilor, atunci n-aveai ce să cauți la comanda *Unității* 5. Dar nu se obișnuise niciodată. Ei își riscau viața pentru țară. Iar acum țara îi abandona. Nu era deloc o treabă plăcută.

— Vom executa atacul cu rachetă la ora 2200, spuse ea.

Oricum, nu mai conta, își spuse.

Ei erau deja morți.

Harford zâmbi. Privi către consola de comandă, ordonând:

— Pregătiți două rachete. Avem de executat un atac.

CAPITOLUL 15

Alex înainta primul în interiorul bunkerului.

Așa cum a bănuit, construcția de la suprafață era doar o parte a complexului. Era alimentat cu energie electrică de un generator propriu, iar un puț asigura apa. la nivelul de la suprafață, erau încăperile ce adăposteau 20 de oameni, dar, în afara celor patru omorâți deja, nu mai era nici un semn de ceilalți. Toate trupele de elită ale Colonelului au fost rechemate pentru apărarea Complexului prezidențial din Tripoli, presupunea Alex. Nu prea avea rost să aperi acest loc dacă rebelii plănuiau să te spânzure de un stâlp din capitală.

— Repede, a spus Zena. Nu avem mult timp.

S-au grăbit să coboare o scară din beton. Drept în fața lor era o ușă de oțel bine închisă, iar alături un dispozitiv electronic. Dacă ar fi avut câteva ore la dispoziție și vreo două tone de TNT, poate că ar fi reușit să o distrugă ca să intre, socoti Alex. Dar, din fericire, Colonelul le-a dat codul. Alex a memorat cele 12 cifre, în loc să riște să poarte hârtia cu el; le-a tastat repede și ușa s-a deschis.

Alex a intrat. Bunkerul era lung și îngust, întinzându-se pe o distanță de 15 m în lungime și 7 în lățime. Aproape de intrare era un rastel cu arme. Sofisticate carabine de asalt de producție americană, elvețiană și israeliană, pistoale, grenade și câteva tuburi cu agenți chimici – presupuse Alex – probabil fabricate în Rusia sau Irak. Bine măcar că nebunul de colonel nu le-a folosit împotriva propriului popor – cel puțin deocamdată. În continuare, erau depozitați bani. Dulapuri pline cu pachete de acțiuni pe care regimul le deținea la firme de pe tot globul, iar alături, cea mai veritabilă formă de bani gheață: vreo 2 milioane de dolari în bancnote, și cam tot atât în euro, o stivă de lingouri de aur, care și ea valora tot vreo 2 milioane, și un tub cu diamante și alte pietre prețioase care puteau fi rapid convertite în bani lichizi la orice casă de amanet sau magazin de bijuterii din lume.

Nimic din toate astea nu-l interesau pe Alex.

Indiferent cine va prelua puterea la Tripoli după ce se termina toată povestea asta era binevenit să le ia.

El voia doar documentul.

Fișetul se afla la capătul din spate al bunkerului. Pătrat, metalic, era aidoma cu cele pe care le puteai vedea în orice birou. Alex l-a deschis și a început să caute printre dosare. Zena a deschis alt sertar și l-a cercetat. Răsfoiau prin duzini de dosare pline cu hârtii. Contracte, telegrame diplomatice, și tratate private semnate cu lideri din toată lumea.

Dar Alex știa exact ce caută. Colonelul le-a spus ce era marcat pe copertă. '*Documentul 451*'.

— L-am găsit, a spus Alex în cele din urmă.

— Atunci hai să ne cărăm dracului de aici.

Și amândoi s-au grăbit să ajungă la intrare. Acolo, ea s-a oprit ca să ia câteva arme. S-ar putea să-și croiască drum prin luptă înapoi în Complexul prezidențial. Cu cât aveau mai mult echipament asupra lor, cu atât le creșteau șansele de supraviețuire.

Din mers, Alex a deschis dosarul și a citit documentul pe diagonal.

— *Shit*, a mormăit destul de tare ca să-l audă și ea.

— Ia din astea, l-a îndemnat Zena. S-ar putea să mai avem parte de lupte. Și-a pus la piept Browningul Hi-Power, pistolul standard din dotarea SAS, împreună cu cinci magazii cu cartușe.

Alex și-a pus arma în jachetă, apoi i-a dat dosarul lui Zena.

— Poate vrei să citești asta.

— N-avem timp

— Citește-l dracului.

Zena s-a uitat repede pe foaia de hârtie.

— Cristoase…

— Exact, făcu Alex, frecându-și mâinile de păr. Chiar vrei să lupți pentru oameni care sunt capabili să semneze asemenea înțelegere? Dar eu?

CAPITOLUL 16

Jack se uită la oamenii din celulă. Ochii întunecați se holbau la el, unii suspicioși, alții cu nervozitate, alții ca și cum ar fi fost deja morți.

— N-are nici un rost să stăm degeaba și să așteptăm să fim executați. Putem evada. Dacă suntem uciși, n-avem ce pierde.

Au trecut trei ore de când au văzut gardienii executând un om din închisoare. Afară, puteau auzi focuri de arme. Dar nu puteau ști cu precizie de unde veneau. Se aflau în subteran și chiar și focul mortierelor suna înăbușit. Dar rebelii se apropiau tot mai mult. De asta erau siguri. Era o chestiune de ora până la cucerirea Complexului. Poate chiar mai puțin.

— Dar cum să facem? a întrebat Mustef, dând cu pumnul în barele metalice. Nu putem ieși de aici.

Jack arătă către cei doi soldați care stăteau la intrare.

— Îi putem mitui să ne lase liberi.

Din talpa ghetei a scos o singură monedă. O jumătate de uncie care valora mai mult de o mie de dolari la prețul zilei. Valută forte într-o țară aflată în colaps. Fusese percheziționat superficial pentru arme înainte de a fi aruncat în celulă, dar nu i-au făcut o percheziție corporală amănunțită. Dacă ar fi făcut-o, i-ar fi găsit moneda, așa însă, a păstrat-o. Și, folosit la modul corect, aurul era la fel de bun ca orice armă. Poate chiar mai bun.

— Cu asta, spuse, ridicând sus moneda.

Unul dintre oamenii din celulă a înaintat spre el ca și cum ar fi vrut să i-o fure, dar Mustef l-a împins înapoi cu mânie.

— Cheamă gardienii, i-a spus Jack. Eu vorbesc, iar tu traduci.

Mustef s-a uitat la restul oamenilor și a șuierat câteva cuvinte în arabă. Fiecare dintre ei a dat din cap. Oricum, era un plan, chiar dacă nu era sigur că va merge. Era mai bine decât să stai și să aștepți să fii împușcat. Înțelegerea odată făcută, s-a apropiat iarăși de barele metalice și a strigat câteva cuvinte către soldați. S-au apropiat amândoi. aveau Ak-47 la piept și

pistoalele la centură. Jack s-a dat câțiva pași înapoi și a ridicat moneda la vedere, după ce a scuipat pe ea ca s-o facă să strălucească prin semi-întunericul din celulă.

— Spune-le că e a lor dacă ne eliberează.

Mustef a repetat cuvintele în arabă.

— Spune-le că Colonelul e terminat. Spune-le că vor trebui să fugă din Tripoli și vor avea nevoie de bani pentru asta.

Soldatul a ezitat, privind parcă vrăjit la aur. Jack s-a uitat drept în ochii lui. Avea 25 de ani, pe puțin, iar asta însemna că era un soldat experimentat în armata Colonelului. Nu era un pușți, dar nici un fanatic. Probabil că avea o soție pe undeva. Poate chiar și copii. Nu avea de gând să moară. Oricum, nu pentru o cauză pierdută.

— OK, spuse soldatul.

A pus cheia în broasca ușii celulei și a șuierat câteva vorbe în arabă. Mustef s-a întors către Jack.

— Zice să-i dai întâi aurul.

— Nu. Spune-i să deschidă întâi ușa.

Soldatul și-a ațintit carabina printre barele ușii. Jack a pus moneda pe limbă, privind către Mustef.

— Spune-i că voi înghiți moneda înainte ca să mă împuște, și chiar dacă va vrea să mă spintece ca să o scoată, tot va dura câteva ore, iar Complexul va fi cucerit până atunci.

Mustef a tradus. Soldatul a ezitat, apoi a rânjit. *Un profesionist*, s-a gândit Jack. Cunoștea situația. A răsucit cheia în broască. Ușa s-a deschis. Când a păși înăuntru, a fost înconjurat de grămada de oameni. Jack a strigat la ei să-l lase în pace.

— Aici, spuse, și puse moneda în mâna soldatului.

A luat cheile de la acesta, și, ieșind pe coridor, a deschis ușile tuturor celulelor.

— E timpul să vă duceți acasă, băieți. Războiul vostru s-a terminat.

CAPITOLUL 17

Erau unele sarcini militare care cereau mai multă expertiză decât lovirea unei ținte în mișcare dintr-un vehicul rapid, iar Alex nu era deloc surprins că Zena reușea să le îndeplinească cu total profesionalism.

A apăsat puternic pedala de accelerație a Golfului GTI, mărind viteza la peste 80 mph, aproape o sinucidere dată fiind situația străzilor din Tripoli pe care bântuiau găști de rebeli puternic înarmați și jefuitori. Dar nu aveau de ales. Era trecut de ora 9 seara, și dacă nu-i scoteau rapid pe Colonel și pe Jack din Complex, în curând va fi prea târziu.

Un blocaj rutier aflat la o milă de Complex le-a semnalat să oprească. Alex s-a urcat pe trotuar, ocolindu-l, dar un rebel cu motocicletă a început să-i urmărească, în timp ce trăgea furios cu pistolul. Parbrizul mașinii a fost spart de gloanțe. Dar Alex a continuat doar să accelereze. Era prea periculos să oprească. În timp ce el strângea tare de volan, Zena a tras un singur glonț asupra omului, nimerindu-l drept în obraz. Motociclistul și Honda lui s-au împrăștiat pe pavaj.

— Ar fi trebuit să poarte cască, a rânjit Alex.

— Sănătatea și siguranța, spuse Zena, nu cred că au ajuns în Libia.

Alex a împrăștiat cioburile de parbriz de pe bord, și a virat după colț pe o stradă ce trebuia să-i ducă direct la Complexul Colonelului. Putea vedea luminile acestuia drept înaintea sa. Cea mai mare parte a orașului era cufundată în întuneric pentru că energia electrică a fost tăiată în timpul luptelor, însă Complexul avea propriul său generator. Raza unui reflector baleia străzile, și, ocazional, răsunau rafale sporadice trase de mercenarii din turnurile de pază asupra rebelilor care se apropiau prin umbra zidurilor.

— Intru direct, spuse Alex. Ține capul jos.

În apropierea porții a încetinit VW-ul. La o barieră aflată la 50 m înainte de poartă se aflau șase zimbabweni, iar chiar la poartă erau alți șase oameni. Alex a oprit, a întors capul spre

stânga și s-a trezit privind drept într-o țeavă de AK-47 îndreptată spre capul său.

— Suntem într-o misiune pentru maiorul Maruma.

Soldatul a dat din cap și le-a făcut semn să intre.

Alex a apăsat accelerația, și a dus mașina în Complex. Poarta principală era în regulă, dar restul locului era un haos. Rebelii spărseseră zidul, făcând o gaură de 1,5 m în apărarea acestuia, și luptătorii au năvălit în interior, sub focul unei mitraliere manevrată de o unitate de patru soldați.

În cel puțin alte trei puncte, zidurile se aflau sub focul susținut al mortierelor și al RPG-urilor. Pământul se cutremura sub forța exploziilor obuzelor ce loveau constant zidurile groase, iar Alex a înțeles că în câteva minute acestea vor fi sparte. Deocamdată, cu doar o singură gaură, mercenarii rezistau. Dar când vor fi trei, patru, va fi imposibil. Rebelii vor năvăli înăuntru.

Am ajuns chiar la timp. *Dacă avem noroc*.

— Unde-i Maruma? a strigat către un mercenar zimbabwean care alerga către mitralieră, ducând o cutie cu cartușe.

Omul arătă către vilă.

— E cu Colonelul.

Când Alex se uită în jur, a auzit un strigăt. Dinspre dreapta, ieșea de la subsol un grup de oameni. Nici unul nu era înarmat, dar cei mai mulți dintre ei agitau niște bare metalice ca pe niște bâte improvizate. Erau cel puțin cincizeci, adunați într-un fel de formație quasipătrată – ceva precum o unitate legionară romană – și avansau direct către centrul platoului.

— Prizonierii, spuse Zena. Au evadat.

— Jack, a strigat Alex.

Erau furioși, disperați, îmbrăcați doar în jeanși rupți și bluze rupte. Nu-și amintea să mai fi văzut vreodată o armată mai zdrențăroasă. Dar erau mânați de o furie sinucigașă, iar asta îi făcea o forță de care trebuia să se țină seama.

— Aici, a strigat Jack.

A fugit de lângă grămada de prizonieri, către Alex și Zena.

— Aveți documentul?

— Da.

— Atunci hai să-l luăm pe Colonel și să ne cărăm dracului de aici. Prizonierii se vor uni cu rebelii. Locul acesta nu va mai rezista mai mult de câteva minute.

CAPITOLUL 18

Harford a afișat câteva imagini pe ecran. Acestea arătau pozițiile forțelor rebele din jurul Complexului. Șase unități separate distrugeau zidurile cu RPG-uri, și, pe una dintre străzile de la est, două tancuri capturate de la armata oficială a Libiei înaintau greoi către Complexul Colonelului, iar când vor ajunge acolo, tunurile lor masive vor spulbera cu ușurință zidurile. pe străzi ardeau focuri ce luminau clădirile, iar când a lărgit imaginile trimise de avionul dronă ce survola orașul, trupurile mercenarilor ce apăraseră zona erau perfect vizibile. Aceștia zăceau morți sau răniți pe locul în care căzuseră.

— Rebelii vor străpunge perimetrul în câteva minute, spuse Harford.

A arătat către ceasul de pe perete. 2140 ora locală.

Atacul cu racheta de croazieră era programat pentru ora 2200.

— Nu vor reuși să mai apere Complexul încă 20 de minute. Dacă nu-l aruncăm în aer acum, îl vor captura pe Colonel, și vor obține și documentul.

Greenway a ridicat din umeri.

— Marden și Rogan sunt morți oricum. Nu putem permite să supraviețuiască nimănui care a văzut documentul.

Se uită la Harford:

— Ordonă atacul cu rachete, spuse cu voce liniștită, acum că luase hotărârea. Îl vom trimite pe Colonel și orice înțelegere am semnat cu el, direct în iad.

CAPITOLUL 19

Colonel Zayed ședea pe o sofa scumpă, aurită. Apartamentul său personal era decorat cu trofee din cei 40 de ani de când se afla la putere. Erau fotografii cu el stând alături de lideri din Africa și din Orientul Mijlociu. Fotografii de la mitingurile din Libia unde se adresase maselor de-a lungul anilor. Și o serie de diplome acordate de niște universități de care Alex nu a auzit niciodată, și care, presupunea el, de mâine vor șterge orice consemnare a asocierii lor cu dictatorul.

Dar, după expresia chipului său, era clar că habar nu avea ce-i rezerva soarta.

Părea calm, chiar împăcat cu sine. Ca și cum planifica doar un week-end la țară.

— Am luat documentul, spuse Alex, privindu-l dept în ochi pe Colonel. E timpul să plecăm.

— Sunt gata, spuse acesta, ridicându-se în picioare.

— Vin și eu, a intervenit Marema. Acolo, afară, nu e sigur.

Jack s-a uitat furios la maior. În urmă cu doar câteva ore, Maruma l-a aruncat într-o celulă. Dacă s-ar mai fi aflat încă acolo, ar fi fost executat, împreună cu restul rebelilor capturați. Iar acum trebuia să-l ajute?

— Vrei să-ți salvezi pielea, nu-i așa, maiorule? l-a întrebat pe un ton dur.

— Vreau doar să-l protejez pe Colonel, a ripostat Maruma cu furie.

— Pentru protecție ne are pe noi. Misiunea ta este să-ți conduci oamenii ca ultimă linie de apărare a Complexului.

Se uită la Zayed. Era o condamnare la moarte și o știau amândoi. Oamenii lui Maruma urmau să fie covârșiți de forțele rebele și măcelăriți.

— Nu-i așa, sir?

Colonelul a dat din cap cu o expresie solemnă.

— Apără Complexul până la ultimul om, i-a ordonat lui Maruma. Este o chestiune de onoare pentru tine.

Încăperea a fost zguduită de o explozie. Alex și-a dat seama că un tanc a ajuns pe poziție și a tras cu tunul în zid.

— Haidem, a strigat.

Colonelul a înaintat repede, dar fără să dea impresia că aleargă. Era flancat de Jack și Alex, iar Zena deschidea drumul. Mașina sa blindată – un Lexus RX negru, cu ferestre fumurii, antiglonț – aștepta afară. Complexul era cuprins de haos. Rebelii spărseseră zidurile în cel puțin trei locuri diferite, și năvăleau înăuntru. Mercenarii îi secerau cât puteau, cu o eficiență brutală, cu mitralierele de calibru mare. Dar prizonierii evadaţi atacau din interiorul Complexului, oamenii lui Maruma fiind asaltați din toate părțile. Când mercenarii erau uciși, prizonierii le luau armele, și trăgeau asupra soldaților care încă mai trăiau. Numărul de morți creștea în fiecare clipă. Trupurile zăceau peste tot, iar oamenii răniți țipau după ajutor. Era înfrângerea finală a regimului.

— Haide, haide, striga Jack, îmbrâncindu-l pe Colonel spre mașină.

Alex s-a urcat la volan, cu Jack alături, și Colonelul cu Zena în spate, și a călcat accelerația. Lexus avea un motor foarte puternic, iar șofatul lui era o plăcere comparativ cu VW. A accelerat la maxim prin poară, apoi pe drumul principal.

— Către coastă, l-a direcționat Zena.

Tonul ei era în continuare calm, cu tot haosul dimprejur, dar – după cum simțea Alex – chiar și ea începea să fie tensionată.

— Vasul de pescuit ne așteaptă.

Drept în fața lor se vedea un blocaj rutier.

Șase oameni, fiecare înarmat cu un AK-47. O mașină ardea răsturnată de-a latul șoselei. Nu era timp să oprească, și nici să caute un drum alternativ.

— Țineți-vă bine. O să fie dur.

A călcat accelerația până la fund. Nu știa care sunt specificațiile tehnice ale mașinii, dar un vehicul blindat tipic folosit de un lider politic marcant avea blindajul capabil să reziste unui proiectil RPG, geamuri antiglonț, era rezistent la foc, iar cauciucurile rămâneau funcționale chiar și după ce erau sparte. Deci, ar trebui să poată trece prin baricadă. Spera doar că Colonelul nu a făcut economii. Dacă acesta era un Lexus obișnuit, de serie, va fi făcut sită. La fel și toți cei dinăuntru.

Vehiculul înainta acum cu peste 90 mph. În față, un soldat făcea semne să încetinească, dar când a văzut că Lexus nu dădea semne că s-ar ori, a tras o rafală cu AK-47. Gloanțele au biciuit vehiculul, dar acesta era proiectat să reziste unui asalt mult mai letal decât un singur om cu un pistol mitralieră. Gloanțele au ricoșat inofensive, deviate de blindajul de oțel. Se apropiau cu repeziciune de blocaj, și alți doi oameni au deschis focul, dar Alex avea tot mai multă încredere în mașina pe care a îndreptat-o direct spre ei. Fumul se ridica din mașina în flăcări, iar vizibilitatea s-a redus la doar câțiva metri, însă Alex putea vedea destul cât să intre direct într-unul dintre soldați, zdrobindu-l, în timp ce celălalt a sărit din cale. Când s-a ciocnit cu mașina arzândă, Lexus a încetinit. Flăcările i-au înconjurat, iar resturi metalice îi zgâriau exteriorul, dar își croia drum, împingând deoparte vehiculul răsturnat. Un cauciuc a explodat, dar mașina continua să înainteze și în următoarea secundă era dincolo de barieră. În față, drumul era liber pentru ei.

O sută de metri de șosea neagră, liberă.

Ce ducea spre coastă.

Alex a inspirat adânc, începând să se liniștească.

— Am reușit, spuse încet.

În urma lor s-a auzit o explozie. Pământul s-a cutremurat, iar alimentarea cu electricitate – atâta cât mai rămăsese în oraș – s-a întrerupt.

O imensă minge de foc s-a ridicat spre cer, urmată de un nor uriaș de fum negru. Focul se revărsa peste tot. și chiar dacă ei se aflau la câteva sute de metri de Complex, și accelerau frenetic îndepărtându-se, puteau simți cum unda de șoc înaintează amenințător pe străzi.

— Ce-a fost asta? a întrebat Zena.

— O rachetă. Direct în Complex.

— Se pare că cineva vrea să șteargă locul de pe fața pământului înainte ca să intre rebelii.

Alex a aprobat, cu o expresie severă pe chip.

— Și cred că știm de ce.

Capitolul 20

Prima regulă a oricărei operațiuni militare, se gândea Alex cu amărăciune. *Dacă ceva poate să meargă rău, sigur va merge rău*.

Priveau în jurul micului port. Era aproape miezul nopții, iar locul era pustiu. Când sosiseră noaptea trecută, satul era ocupat de forțele rebele, dar locul nu avea nici o importanță militară sau strategică, așa că au plecat cu toții. S-au dus să participe la asaltul final asupra capitalei. Unele nave de pescuit erau deja ieșite în larg pentru munca de noapte. Tripoli avea o nevoie disperată de alimente, așa că vor câștiga probabil de 2-3 ori mai mulți bani pentru prada lor. Dar nu era nici un semn de la omul care i-a adus și care acum trebuia să-i scoată de aici. Nici vasul său nu se vedea.

— Cum dracu ieșim de aici? a întrebat Jack.

— Luăm altă barcă.

Timp de câteva minute, Zena a cercetat duzina de ambarcațiuni din port, în timp ce Alex și Jack făceau de gardă cu armele pregătite. Dacă cineva ar fi obiectat că i se fură barca, pistoalele trebuiau să-l convingă: dacă nu, Alex mai avea încă două monede de aur în gheată.

Zena a ales o ambarcațiune deschisă, lungă de 7 m și cu motor exterior.

— Este o noapte liniștită și sunt doar două mile până la punctul RV. Barca va face față.

Alex l-a adus pe Zayed la bord. Colonelul era impasiv, de parcă n-ar fi înțeles încă, cu adevărat, ce i se întâmplă. Privea în jur, de parcă se afla într-o țară străină. Nu într-un loc pe care-l condusese despotic timp de patru decade.

Timp de câteva minute, Jack a „gâdilat” motorul Honda. Nu avea cheie de contact, dar putea fi pus în funcțiune. În rezervor avem 5 l de petrol, iar într-un mic dulap din interiorul bordului era și o canistră cu încă 5 l. Tot acolo erau și niște veste de salvare, rachete de semnalizare și o busolă.

Când motorul a prins viață, Jack a scos barca din port, spre marea liberă.

— Nord, nord-vest, a spus Zena. Am coordonatele punctului RV. Suntem cam la o oră depărtare.

În timp ce micul vas naviga prin Mediterana, Alex se bucura de priveliște. Furtuna din noaptea trecută trecuse, iar în urma ei – așa cum se întâmpla adesea după o furtună – noaptea aceasta era caldă și marea calmă. Departe, putea vedea strălucirea cețoasă din Tripoli. În mod normal, ar fi trebuit să fie luminile orașului care se puteau vedea de la asemenea distanță. Însă, în această noapte, străluceau doar focurile.

Bine că am scăpat din gaura aia, se gândea Alex.

Mai trebuiau făcute doar două lucruri.

Să-l asasineze pe Colonel. Și să se întoarcă vii pe HMS *Stanley*.

A trecut o oră. Nimeni nu avea chef de vorbă. Temperatura a scăzut pe măsură ce s-au îndepărtat de coastă. În depărtare luminile din Tripoli au dispărut. *O rachetă de croazieră*, își spuse Alex. *Asta a detonat în Complex chiar în clipa când fugeam de acolo*. *Nimic altceva nu putea provoca asemenea avarii*.

— Încă 10^0 spre nord, i-a spus Zena la ora 0100 dimineața. Ne apropiem de punctul RV.

Alex cerceta orizontul din fața lor, dar nu vedea nimic în afară de pustiul Mediteranei.

Numai NATO putea lansa o rachetă de croazieră. Pentru că-l voiau pe Colonel lichidat. Iar ei… nu conta dacă erau și ei uciși.

Doar dacă…

Un gând i-a trecut brusc prin minte.

S-a asigurat că are Browningul sub bluză, cu magazia de cartușe plină.

— Aici, a strigat Zena. Oprește motorul.

Zgomotul făcut de o ambarcațiune se apropia de ei. Avea luminile de navigație stinse. Dar coca neagră, a apărut la vedere. O mică navă de patrulare, neinscripționată.

— Schimbare de plan, spuse Zena ridicându-se în picioare. În loc de Royal Navy, ne recuperează Mossadul și ne duce acasă.

Cristoase, am avut dreptate.

— Mossad, a izbucnit Colonelul, sărind în picioare. Nu merg nicăieri cu gunoaiele astea de israelieni.

Zena și-a scos Browningul și l-a ațintit direct asupra lui.

— Ești în custodia noastră acum, și ai să faci exact ce ți se pune.

Când s-au apropiat de bordul navei de patrulare, Alex se uită neliniștit la cei doi oameni care-i așteptau. Amândoi erau îmbrăcați în negru, dar nu în uniforme. Aveau pistoale automate Uzi, letalele arme israeliene folosite de ei pentru *curățarea* subsolurilor din Beirut. Și nu păreau deloc să fie gata să le ofere o ceașcă de ceai, după care să-i ducă direct pe HMS *Stanley*.

— Am fost trădat, a mârâit Colonelul.

Stătea în picioare, tremurând. Acum că se aflau în larg, vântul bătea, iar valurile erau mai mari, legănând mica barcă din bord în bord.

Zena ținea arma ațintită asupra lui.

— Cine vrea să-l execute? a întrebat, privindu-i pe Jack și Alex.

Jack era deja în picioare și înainta spre Colonel. *Idiotul habar nu are ce se-ntâmplă*, se gândea Alex.

— Am putea da cu banul.

— Nu, o fac eu, spuse Zena.

— Nu contrazic niciodată o doamnă.

Alex și-a scos pistolul de sub bluză, gata să tragă, dar l-a ținut ascuns.

— Ar trebui să dăm cu banul.

— Am spus că o fac eu, repetă Zena furioasă.

— Las-o pe doamna să facă cum vrea, amice, spuse Jack. Credeam că britanicii încă mai au maniere.

A răsunat o împușcătură, apoi alta Colonelul s-a dat înapoi când primul glonț l-a lovit în cap, iar al doilea în piept. S-a prăbușit pe podeaua bărcii, cu sângele curgând din cele două răni.

După cele două focuri, Zena a întors arma către Jack și Alex. La fel și cei doi oameni de la Mossad de la bordul navei de patrulare.

— Și-acum… care din voi vrea următorul glonț, a întrebat pe un ton rece.

CAPITOLUL 21

Alex știa că a venit momentul, dar asta nu le făcea situația mai ușoară.

— E vorba de document, nu-i așa? a întrebat-o pe Zena.

Ea a confirmat dând din cap.

— De la început eu am fost în echipă ca să mă asigur că recuperați documentul, iar apoi să mă asigur că muriți pe drumul de întoarcere acasă. Nimeni nu poate vedea documentul și să rămână în viață. Trebuia să pricepi asta imediat ce l-ai citit.

— Bună treabă, a constatat Alex cu amărăciune.

— Nu e cazul să facem conversație. Cine vrea primul glonț?

Jack s-a uitat la Alex, apoi la Zena, și din nou la Alex.

Cei doi lucrau împreună doar de câteva ore, dar au ajuns la un grad de înțelegere ca să comunice dintr-o privire.

Mesajul era destul de clar. Peste câteva secunde, amândoi vor fi morți. N-aveau nimic de pierdut dacă încercau să riposteze.

— Ok, eu sunt primul, spuse Jack. Întotdeauna am vrut să aflu cum e pe lumea aialaltă.

Poate că la urma urmei, nu e chiar atât de prost, își zise Alex. *Și-a dat seama că am pistolul pregătit*.

Zena a întors Browningul spre Jack. Între ei erau doar cinci metri din lungimea bărcii. Pentru o femeie cu nivelul ei de antrenament, era o distanță insignifiantă. A ridicat țeava cât să ochească direct în frunte. În aceeași clipă, Alex a băgat mâna sub bluză și a apăsat pe trăgaciul pistolului său într-o singură mișcare fluidă. Două gloanțe au percutat în toracele femeii. Chiar înainte de a fi lovită de primul, Zena a tras și ea un glonț către Jack. Dar zgomotul și bruscheța atacului lui Alex au fost suficiente ca să afecteze precizia focului, și glontele s-a dus aiurea, în Mediterana.

Ea a căzut pe spate, în apă.

De pe vasul de patrulare, cei doi Mossad au lansat o rafală de Uzi. Glonț după glonț loveau barca, spulberând o grămadă de așchii și ricoșeuri prin aer.

Jack și Alex s-au aruncat pe podeaua bărcii. Alex a înhățat trupul cald încă al Colonelului și l-a tras peste ei. Sângele le picura peste haine, dar trupul era un scut care absorbea gloanțele.

— Pornește dracului motorul, a șuierat Alex. Eu am să…

Un val. Barca parcă s-a scufundat, în timp ce prova vasului de patrulare s-a ridicat. Temporar, au fost la adăpost de focul armelor. Alex l-a dat deoparte pe Colonel. Unul dintre motivele pentru care Browning era o armă preferată de armatele din lume era că magazia avea 13 cartușe în loc de standardul de 6 sau opt. La rigoare, putea trage o „rafală” lungă de foc continuu. Și exact de asta avea nevoie Alex acum.

Când vasul a căzut pe partea cealaltă a valului, cei doi Mossad au fost perfect vizibili. Alex a apăsat trăgaciul, trimițând glonț după glonț direct către ei. Era un foc sălbatic, necoordonat, și pentru că ambele ambarcațiuni săltau pe marea tot mai agitată, erau puține șanse să nimerească pe vreunul dintre ei. Dar, pentru câteva clipe, i-a forțat să-și caute adăpost.

Și să înceteze să mai tragă.

În aceste câteva secunde, Jack a avut destul timp ca să pornească motorul exterior. Honda a răbufnit într-o bruscă revărsare de putere, barca a virat și a dispărut în întunericul Mediteranei.

Când ultimul cartuș a fost tras și magazia golită, Alex a lăsat pistolul deoparte. Pe puntea celuilalt vas a început să se tragă din nou, dar ei se aflau acum la 100 m și continuau să se îndepărteze tot mai mult în fiecare secundă.

— Bine ai venit în *Unitatea* 5, i-a urat Alex lui Jack. Tocmai ai supraviețuit primei tale misiuni.

— Cristoase, a bombănit acesta, ștergându-și picăturile de apă sărată spulberate de valuri. Habar nu am cum am să trăiesc un an în stilul ăsta.

CAPITOLUL 22

Luminile de pe HMS *Stanley* erau clar vizibile la doar câteva sute de metri depărtare. Jack a manevrat barca către ele, iar după câteva minute se aflau lângă coca navei militare, și se cățărau pe o scară de frânghie pe care un marinar a desfășurat-o într-un bord.

Alex și-a pus teancul de documente sub bluză înainte de a urca. A știut care erau coordonatele navei și n-a fost mare filozofie să o găsească cu ajutorul busolei, chiar și pe întuneric. Au aruncat cadavrul Colonelului în mare. Știau că Zena a fost plasată în cadrul misiunii pentru a-i elimina pe ei. Încă de la început, planul lui Greenway în legătură cu ei a fost recuperarea documentului, asasinarea Colonelului, și eliminarea de către Mossad.

În acest fel, orice consemnare a vechiului acord dintre guvern și Colonel va fi ștearsă pentru totdeauna. Alex a înțeles cum stă treaba atunci când racheta de croazieră a lovit complexul prezidențial; de aceea a fost pregătit să riposteze când Zena și-a întors arma asupra lor. *A fost o capcană încă din start*, se gândi cu amărăciune. Și au intrat drept în ea.

A ajuns pe punte și s-a uitat înainte. Greenway și Harford veneau către ei.

Alex a zâmbit.

Se gândea cum să iasă din această *budă*. *Unitatea* 5 îl voia mort; era absolut sigur de acest lucru. Dar nu-l vor ucide aici, pe HMS *Stanley*, nu de față cu vreo 200 de martori, marinari din Royal Navy. Dar nici nu voia să-și petreacă restul vieții ascunzându-se. Dacă reușea să-i convingă că nu a citit documentul, ar trebui să fie în regulă.

Cel puțin până la următoarea misiune.

— Iată, spuse Alex când Greenway a ajuns lângă el

Scoase documentele puse în plicul impermeabil.

— Colonelul este mort. Iar astea sunt documentele. Aș zice că totul a decurs conform planului…

Greenway a luat plicul.

Se uita când la Alex, când la Jack, cu ochi întrebători.

— Ați…

— Nu, spuse Alex ferm. Nu le-am citit.

— Bine, a răspuns tăios. Raportul peste 20 de minute.

— Pe dracu, a bombănit Jack. Mai întâi ne odihnim.

S-a uitat la Alex, rânjind. Cei doi au plecat către cabinele pregătite pentru ei.

— Ce dracu e-n documentul ăla? a întrebat Jack.

Alex a deschis ușa compartimentului, și s-a trântit epuizat în cușetă.

— Nu vrei să știi. Nimeni care îl citește nu poate rămâne în viață.

SFÂRȘIT